ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਬੇਬੇ ਗੋਬਿੰਦਨੀ

ਬੇਬੇ ਗੋਬਿੰਦਨੀ

੧੭-੩ ਪੋਹ ੫੪ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਬੇਬੇ ਗੁਬਿੰਦਸ਼ੀ

ਇਕ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਕਿਤਾ ਸਤੇ "ਗੁਬਿੰਦਸ਼ੀ", ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਬੇਬੇ ਗੁਬਿੰਦਸ਼ੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਭੁਜ ਹੋਣੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਅਸ਼ਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਬੇਬੇ ਜੀਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀਉਂਦ ਕੌਰ ਜੀ ਦੀ ਘੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹੋਈ। ਉਸ ਦੇਣ ਦੇ ਕਈ ਪਰਚ ਬੇਸ਼ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਾਤਾ ਜੀਉਂਦ ਕੌਰ ਜੀ ਬੇਸ਼ ਹੀ ਦਾਈ ਸਨ। ਪਿਉ ਦੇ ਪੀਪੇ ਲਈ ਖੰਡ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਦਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਈ ਕਿਤੇਗਾਂ ਦਾ ਜਥਾ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਭੁਜ ਹੋਣੇ ਕਹਿੰਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਣਾ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਦੇ ਹੋ ਗੀਤਾਂ ਤੀਆਂ ਤਾਂ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆਂ। ਇਹ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੋਨੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਖੰਡ ਦੀ ਪਰਾਤ ਲਏ ਪਿਉ ਦਾ ਗੱਡਾ ਭਰਕੇ ਬਾਹਰ ਵਰਤਾਉਂਦ ਦਈਂ ਗਏ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਬੇਬੇ ਜੀਨੇ ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਜਦੋਂ ਦੀ ਫਿਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਪਿਉ ਖੰਡ ਸੰਗਤੀ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀਉਂਦ ਕੌਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਬੀਬਾ ਆਪ ਹੀ ਲਾਏ। ਇਵੇਂ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚਲਣਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਪਰਾਤ ਤੇ ਪਿਉ ਦਾ ਬਾ ਤਾਂ ਤੁਰਕੇ ਸਵੇਰੇ ਰਖ ਦੇਣਾ। ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਰਖ ਦੇਣਾ। ਇਵੇਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕਰਨਾ ਪਰ ਨਾ ਉਸ ਪਰਾਤ ਵਿਚੋਂ ਖੰਡ ਖਤਮ ਹੋਈ ਨਾ ਲਗਣਾ ਹੀ ਪਿਉ ਦਾ ਸ਼ਾ ਗੱਡਾ ਬਾਕੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਸ ਆਪਣੀ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਜੋ ਖ ਪੀਪੇ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਤੁਰਕ ਹੋਰ ਖੰਡ ਤੇ ਪਿਉ ਪਾ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਸੀ ਆਪ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੀਉਂਦ ਕੌਰ ਜੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਦੀ ਬਰਕਤ। ਮਾਤਾ ਜੀਉਂਦ ਕੌਰ ਜੀ ਪਰਚ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਤੇ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਭੰਡਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਚਾਹੀਦੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤਰਕੇ ਦੇ ਨਾਦ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਆਦ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਕਈ ਪਰਚ ਕਰਦੇ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸਾਨ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਕਢਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਫਿਰ ਉਤਨਾ ਉਸਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਨਾ ਕੱਢੋ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਉਛਲਦਾ। ਇਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੰਡਾਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ।

ਇਹ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਕਈ ਪਰਚੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ

ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਅਖ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਵਡੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਬਸ ਬਚਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਰ ਸੀ ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਗਈਆਂ

ਇਹ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣ ਲੱਗਾ ਪਰ ਅੱਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਪਿਛੇ ਕਰ ਲਏ। ਦੂਸਰੀ ਵਾਰੀ ਫਿਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਤੀਜੀ ਵਾਰੀ ਫਿਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਿਮਾਗ਼ ਵਿਚ ਸੋਚਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਮਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕਣਾ। ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰਾਂਗੀ। ਜਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਜੀ ਵਿਚੋਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸੀ ਸਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰਾਂਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਵੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਦਾ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਠੀ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਥੱਲੇ ਆ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ ਮਥਾ ਟੇਕਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਜਦ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਹੀ ਮਥਾ ਟਿਕਾਇਆ ਹੈ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਖੇ ਹੋਏ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬਿਨੈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਉਸ ਆਪਣੀ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਮਾਹਿਰ ਤੇ ਤਰਸ਼ੀਲਾਂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ।

ਇਹਨਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਕਈ ਕੌਤਕ ਸੁਣਾਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਸਫ਼ਿਆਂ ਤੇ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਾਂ।

੧੩ ③

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਦਇਆ ਦਾ ਸਾਗਰ

ਛੋਟੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਮਸਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇਕ ਪਿੰਡ ਉਪਰਾਂ ਦੇ ਕੁਸ਼ਕਿਰੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਦੀ ਇਕ ਮਾਈ ਹਥ ਤੇ ਚੁੱਕੀ ਰੋਂਦੀ ਰੋਂਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰਾਮਸਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਈ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਪ ਨੇ ਡੰਗ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਸਾਗਰ ਜੀ ਦਇਆ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਮਾਈ ਨੂੰ ਆਖੋ ਕਿ ਜਾ ਤੇਰਾ ਇਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਘਰੇ ਤੇ ਜਾਏਗਾ। ਉਧਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੱਦੇ ਦੇ ਤਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਦੱਸੇ। ਜਦ ਨੇ ਟੋਕਰਾ ਦੇ ਦਿਤਾ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਘਰੇ ਲੈ ਜਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਈ ਦਾ ਰੋਣਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਗਮੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਲੈ ਲਈ। ਮਾਈ ਸ਼ੁਕਰ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਦੀ ਸਤਦੀ ਆਇਆ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਭੇਟਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਮਾਈ ਨੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਬਚਨ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਘਰੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਰਚਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਈ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਘਰੇ ਹੈ ਜਾਦਾ ਸੀ। ਮਾਈ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਕ ਰੂਪੀ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਬਚਨ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਗ ਪਏ ਹੋ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਦੇਤ ਸੇਵਾ ਧਾਤੁ ਪਰਉਪਕਾਰੀ

ਧਾਦੂ ਭੂਪੀ ਛੇ ਧੋਲਿਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਰਾਮਸਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਰੋਵਰ ਸ਼ਾਮ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਤੇ ਗਏ ਹੋਏ ਸੀ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੋ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਘਰਵਾਲੀ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਪਰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਾਫ਼ ਨਾ ਹੋਈ। ਵਿਚਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਲਈ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਇਥੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਚੱਲਿਆ। ਰਾਮਸਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਥੇ ਬੱਚੇ ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗੇਂਦ ਦੂਰ ਸੁੱਟ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਜਾਓ ਮੇਰਾ ਗੇਂਦ ਲੱਭ ਲਿਆ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਉਹ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਐਸੇ ਇਸ ਦੇ ਗੱਲ ਪੁਰ ਕਰੀਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਮਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਭ ਕੁਝ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

[illegible] ਪੈਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ।

ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਡੇਰਾ

ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਜਦੋਂ 5 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਭੁਪਿੰਦਰ ਕੌਰ ਜੀ ਨੂੰ ਟੀ.ਬੀ. ਹੋ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਪੁਰ ਬੀਬੀ ਸੰਤ ਕੌਰ ਮਾਤੂ ਦਾਦੀ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਤਾ ਭੁਪਿੰਦਰ ਕੌਰ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਪੁਰ ਵਿਚ ਹੀ ਬਾਲਕ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਨੇ ਸਮਾਧ ਦੇ 5 ਗੇੜੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਥੇ ਇਕ ਮਾੜੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਹੁਣ ਉਥੇ [illegible] ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਡੇਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਕੁਦਰਤ ਮਾਈ ਦੀ ਖੇਡ

ਧੌਲਪੁਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਫਸਰ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤ ਮਾਈ ਖੇਡਦੇ। ਜਦੋਂ ਜਾਵੀ ਕੁਦਰਤ ਤਾਂ ਅਫਸਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਂਦਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਕੁਦਰਤ ਤਾਂ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੇ ਪਸੀਨੇ ਛੁਟਣ ਲਗਦੇ ਪਰ ਉਸ ਪਟਿਆਲਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਤੇ ਧਰੋਹ ਕਰਦੇ ਉਹ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪੈਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਤਾਰੀ ਮਾਰ ਕੇ ਖੜੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ। ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੇ ਖੜੇ ਹੋਣ ਲੱਗਦਾ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਅਤਿ ਉੱਚ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਵੇਲੇ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਬਣਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਵਿਗਿਆਨੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਕ ਜਾਵੀ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੀਤੀ ਦੇ ਰਾਜਤ ਤੇ ਤਰੀਕੇ ਕੁਦਰਤ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੀਸ ਪਏ। ਬਾਬਾ ਧੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਦੇ ਰਾਜਤ ਖੜੇ ਖੜੇ ਰਣਜੀਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ। ਕ ਤੀਰ ਜਿਧਾ ਰਣਜੀਤ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਲਗਾ। ਕੁਦਰਤ ਖੇਡ ਵਿਚ ਪਈ। ਇਸਤਰਾਂ ਕੇਵਲ ਤੀਰ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਮਰੀ ਅੱਖ ਗਈ। ਧੌਲਪੁਰ ਜੀ ਦੇ ਕਪੜਾ ਜਿਸਦਾ ਕੇ ਪੱਟੀ ਬਣਾਈ। ਰੋਗੀ ਦੀ ਜਾਨ ਕਿ ਮੰਦਰ ਤਕ ਅੱਖ ਖਿਚਕੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ।

ਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਥਮ ਜੇਠ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ (1)

ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਹੀ ਐਸਾ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਰਾਕੀ
ਕਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਰੋ ਹਰ ਸਤਕਾਰ ਕਰ ਦਿਓ ਕਿਉਂਕਿ
ਉਸ ਵੇਲੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਰਾਜਭਾਗੀਆਂ ਦੇ ਵੈਰੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ
ਇਸ ਪਾਸਾ ਦੀ ਫਿਕਰ ਤਾਂ ਤਿਲਕ ਪੈ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਸਿੰਘਾਂ ਹਾਥੀ ਪਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕੁਝ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ।
ਅਖੀਰ ਇਕ ਜਾਸੂਸੀ ਸਿਖ ਭਿਜਿਆ ਜਾਣਕੇ ਇਕ ਰਾਜਭਾਗੀ ਕੋਲੋਂ
ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ
ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਿਖ ਦੇ ਬਣਾ ਹੋਣਾ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਉੱਤਰ
ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇਖਲਓ। ਉਹ
ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੰਜ ਤਾਰੀਖ ਇਤਵਾਰ ਦੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਾਗਜ਼
ਦੇਖ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਤਾ ਗੁਰੂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰਾ
ਉਹਦਾ ਇੰਦਰਾਜ਼। ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਤੇ ਹੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਗੁਰੂ
ਹਰਨਾਂ ਉਸਦੀ ਹਰਿਆਈ। ਦੇਖ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਵਡੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਸਿਰਫ ਰੂਪ ਹੀ ਤਾਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਸਿਫਤੀ ਦਰਸ਼ਨ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹਾਂ।
ਸੰਨ 1983 ਵਿੱਚ ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਮੀ ਆਦਮੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਪਿਤਾ ਜੀ ਗੁਆਂਢੀ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਟੀ.ਵੀ.
ਪ੍ਰੋਡਿਊਸਰ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇਖ ਕੇ ਪਸੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ
ਆਕੇ ਟੀ.ਵੀ. ਤੇ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਦਿੱਲੀ
ਟੀ.ਵੀ. ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਡਾਕ ਕੇਂਦਰ ਜਿਸਦੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ
ਸੀ ਉਸਨੇ ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਭੋਜਨ
ਕਰਨ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਏ ਤਾਂ
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬੀਤੀ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਆਪਣੀ ਤੱਕੀ ਲਈ

ਇਸ ਉਤਾਰ ਵਿਚ ਪਰ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਦੂਸਰੀ ਵਾਰੀ ਇਕ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ ਰਹਿ ਗਿਆ।
ਤੀਸਰੀ ਵਾਰੀ ਇਕ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਿਕਾ ਆਈ। ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿਚ ਤੋਂ ਸੀ
ਮਿਲੀ ਕਿ ਸੀਟ ਤਾਂ ਇਕ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਂ ਇਸ ਤੇ ਰੱਖਣਾ।
ਉਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਛੋਟੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇੰਡੀਆ ਆਏ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਛੋਟੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ
ਕਿਆ ਸਾਰੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਛੋਟੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੇਰਾ ਘਰ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ
ਇੱਕ ਨੌਕਰੀ ਸਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਘਰ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਫ਼ਾਸਲਾ ਤੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਰ
ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰੀ ਦੀ ਮੇਰਾ ਨੰਬਰ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣ ਦੇ ਆਇਆ
ਤੇ ਜੇ ਦੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦਫ਼ਤਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਦਲ ਸਕਾਂ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਾਸ ਪਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕ ਕੇ ਦਸਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਸ
ਪਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕ ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੇ ਛੋਟੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੁਤਾਬਕ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਕ ਮਾਲਾ ਗੁਰਮੰਤਰ ਦੀ
ਰੋਜ਼ ਕਰੋ। ਇਕ ਦੋਬਾਰਾ ਫੇਰ ਪੁਸਤਿਕਾ ਛੋਟੀ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ
ਸਾਰੇ ਇਕ ਠੀਕ ਹੋ।
ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਕੇ ਘੜੀ ਭੁਗਤਾਣ ਪਰ ਆਖੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ
ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸਾਰੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਅਤੇ ਦੋਹਤੀ ਦੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ
ਦੇਈਆਂ। ਅਤੇ ਪਤਾ ਇਸ ਦੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਸਨ ਕਿ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ
ਆਰਡਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸਨ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸੀ ਕਿ
ਹੋਏ ਉਨਾਂ ਨੇ ਇਕ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਦੇ
ਤੋਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸੀ ਡਾ. ਕੇ. ਭਗਤ ਨੂੰ ਪਰਤਾਪ ਕਰਨ ਲਈ
ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਖੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆਖੇ ਪੇਪਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਦੇ ਆਖੇ ਸੀ
ਦਸਤਖ਼ਤ ਠੀਕ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੁਸਤਿਕਾ ਛੋਟੀ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਪੜ੍ਹੀ ਕਰ
ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਤਾਂ
ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਪਰਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਪਿਆ
ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

(1)

ਤੂੰ ਸਤਰੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ ਜਾਣੀ

ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਨ. ਗ. ਪਰ ਸੰਨ ੧੯੯੫ ਦੀ ਘਟਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਈ। ਉਸ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਕ ਦੀ ਵਿਚ ਆਸ਼ਰਮ ਵਾਲੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਥੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਵਿਚ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਜੀ ਵੱਡੇ ਸੇਵਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਰਹਿ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਤਿਆਗ੍ਰਹ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਪਦੇ ਸਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲੇ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲੇ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਬਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸੁਰਖਿਆ ਕਵਚ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੋਈ ਚਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਾਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਘਬਰਾਹਟ ਜਿਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਠ ਬੈਠੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਾ। ਫਿਰ ਸੌਣ ਲੱਗਣ ਲੱਗੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੀਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿਕੇ ਸੌਂ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ? ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹੋਰ ਤੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਪਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਾਰ ਵਜੇ ਬਾਦ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਘਬਰਾਹਟ ਜਿਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੈਰੋਕਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਭੂਚਾਲ ਆਇਆ ਸੀ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੇਵੀ ਦੇ ਰਾਜ ਸਰੀਖਿਆਂ ਬਾਲਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਤਾਰਕਰ ਇੰਦ੍ਰਾਜ ਸ਼ਰਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਦਿੱਤੀ। ਫੋਟੋ ਦੇਖਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੇਵਤਾਂ ਤੇ ਸਭੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੁ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਮਾਧੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਲਗੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਾਤ ਕਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਸਣ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਗਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖਣੀ ਲੱਗੀ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ

[illegible] ਆਪਣੇ ਵਿਚ [illegible] ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ [illegible] ਨੂੰ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ [illegible] ਮਾਰਦਾ। ਆਖੀਰ [illegible] ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ [illegible] ਵਿੱਚ [illegible] ਕਰ ਸਕੇਂ ਤੇ ਸਕਦਾ। [illegible] ਕਿ ਜਿਸ ਦੀ [illegible] ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ [illegible] ਸਕਦਾ। [illegible] ਤਾਂ [illegible] ਦਾ [illegible] ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ [illegible] ਸਕਦੀ [illegible] ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ। [illegible] ਕਰਕੇ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਸਥੋਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ [illegible] ਗਏ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇਹ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ [illegible] ਨੂੰ [illegible] ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ [illegible] ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਏ। [illegible] ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ [illegible] ਪੂਰਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ [illegible] ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤ੍ਰਿਕਾਲੀ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ [illegible]। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ [illegible] ਕਰਕੇ [illegible] ਕੀਤੇ ਸਨ ਉਹ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਦੇ [illegible] ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ [illegible] ਤਾਂ ਆਕਾਰ [illegible] ਉਹ ਨੂੰ [illegible] ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੀ [illegible] ਦਾ [illegible] ਕਿਹਾ। [illegible] ਜੀ ਨੂੰ [illegible] ਕਿ [illegible] ਜੀ [illegible] ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ [illegible]। ਉਹਨਾਂ ਨੇ [illegible] ਜੀ ਅਤੇ [illegible] ਕੀਤੀ ਕਿ [illegible] ਜੀ [illegible] ਕਰ [illegible] ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ। ਅਰਜ਼ [illegible] ਕਰਦਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ [illegible] ਦਾ [illegible] ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ [illegible] ਦਾ ਜਦੋਂ [illegible] ਵਿੱਚ [illegible] ਤਾਂ ਉਹ [illegible] ਨੂੰ [illegible] ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ [illegible] ਦੀ [illegible] ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ [illegible] ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ [illegible] ਕੀਤਾ ਗਿਆ। [illegible] ਕਰਕੇ [illegible] ਤਾਂ [illegible]

ਸਭ ਸੰਗਤ ਰੋ। ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿਖਾ ਕੇ ਤਸਵੀਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ
ਅਵਤਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨ ਤਸਵੀਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ
ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਹੋ ਗਏ।

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਚੰਦਰ ਸ਼ੇਖਰ ਜੀ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇਥੇ ਆਪਦੀ ਚੇਅਰ
ਜਾਂ ਆਸ਼ਰਮ ਬਣ ਜਾਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਕੇ
ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਚੇਅਰ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ
ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਰਮਾਂ ਜਾਨਣ ਦੇਵ ਸੁਰੇਂਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿਚ ਕੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਵਿਧੂ ਸ਼ੇਖਰ ਸ਼ਰਮਾ ਜੀ
ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਦੱਸੋ ਇਸ ਫੋਟੋ ਦਾ ਕੀ ਰਹੱਸ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਫੋਟੋ ਦੇਖ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਫੋਟੋ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬਰਕਤਾਂ ਦਸ
ਸਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇਹ ਫੋਟੋ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜੱਸਵ
ਨੂੰ ਦੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋ ਦੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ।
ਉਹ ਰੂਪ ਇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਇਕ ਹੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਇਕ
ਹੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਇਕ ਹੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇਵਤਾ
ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਤਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸੁਣ
ਦੀ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਕੋ ਸਮਰੱਥ ਪਰਮ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ
ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਿਛੋਂ
ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ
ਫੋਟੋ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਆਦਿ
ਨ ਹੀ ਅੰਤ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜਿਸਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ
ਉਸ ਨੂੰ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ!

੧੯

ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ (1)

ਸਾਖੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ

ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ
ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਂ ਇਕ ਚੋਜ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਤਰਨਤਾਰਨ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ 8 ਸਾ-
ਲਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬੁਖਾਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ
ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਡਾਕਟਰ ਕਹਿੰਦਾ
ਗਿਆ। ਖੂਨ ਕੋਈ ਟੈਸਟ ਕਰਾ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ
ਜੀ ਅੱਗੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਓ
ਡਾਕਟਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਸ ਦਾ [illegible]
ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ
[illegible] ਦੇਖਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਖੋ। ਡਾਕ ਜੀ
ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਆਉਣ ਦਾ [illegible]
ਕੇ ਦਿਓ। ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੱਚੇ ਦੀ
ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ [illegible]
ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੀ ਬੰਦ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਆਉਣ ਤੇ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣੇ ਦੀਪ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ
ਦਾਖਲ ਕਰਾ ਦਿਓ। ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਉਣ ਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਹਾਲਤ
ਦੇਖ ਕੇ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਬਜ਼
ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ ਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਕਿ ਜਾਵੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਫੋਨ ਕਰ ਦਿਓ
ਦੇਖ ਕੇ ਦਾਖਲ ਕਰ ਲਵੋ। ਇਕ ਚੁੱਪ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰ
ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ
ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅੱਖਾਂ ਬੋਲਣ ਬਚੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ
ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਦਸਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ 18 ਦਿਨ ਤਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਰ
ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਪੈਂਦਾ ਦੇਖਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ
ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਮ ਸਰੋਵਰ

ਇਲਾਜ ਕਰਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਵੇਰ ਨਵੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ
ਬਦਲ ਦਿਤੀਆਂ। ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਤੇ ਬਾਲਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ
ਤੇ ਦੁ ਵੀ ਅਰਾਮ ਮਿਲਣ ਲਗ ਪਈ। 3-4 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੁਰਦੀ ਵਾਰੀ ਆਏ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ
ਮੱਥਾ ਟਿਕਾਇਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋਣਾ
ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਿਛਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰਦਿਆਂ ਇੱਕ ਦੱਮ
ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। 10 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਹੀ ਤੁਰ ਪਿਆ।
ਜੇਕਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਪੇਟ ਵਿਚੋਂ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ
ਪਾਣੀ ਭਰੀ ਜੀ ਸਾਰਾ ਉਤਰ ਗਿਆ ਤੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇਖਦੇ ਬਾਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੇ ਬਾਤ ਏਥੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ
ਪਤਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਕਈਆਂ
ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਾ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਬਾਬਾ ਜਾਉਂਦੇ
[illegible] ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਦੇ ਦਾਦ ਜੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਅਪਣਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੂਰਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਹੜੀ
ਕਟਣੀ ਵੀ ਬੰਦ ਕਿਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਣੇ ਦੇਗਾ ਦਾ
ਪਿਛਲੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਦਾ
ਜੀਵਨ ਧਾਰਨ ਕਰਾਂਗੇ।

(ਨਵਿਤ ਕਾਲੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ 1999 ਜੋਨ ਵਿੱਚ ਲੁਧਿਆਣੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਹ
ਪੱਕਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਗਾ)

੫੩

੧੩ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

੧੨ ਘਰ ਬਾਣੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਤੇਗ ਨੂੰ ਤੇ ਦੇਗ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਘਰ ਘਰ ਬਾਣੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਰਾਗੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰਨ ੧੯੯੫ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਲੰਦਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕ ਭਾਰਤੀ ਸਿਖਸ਼ ਕਰੀ ਭੇਜਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ... ਗੱਡੀ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਉਥੋਂ ਲੋਪਨ ਦੇ ਸੂਬਾ ਸਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੂਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਈ। ਕਲ ਅਣ ਦਸ ਸਵੇਰੇ ਤੁਸਾਂ ਘਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਕ ਰਾਤ ਠਹਿਰਾਂਗੇ। ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕ ਕੋਈ ਰਾਗੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਸੰਗੀਤ ਸੇਵਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੂਬਾ ... ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਥੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਾਰ ਕਰ ਸਕੇਗਾ।

ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਸ ਮਿਲਾਉਣ ਕਈ ਆਪਣੇ ... ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ... ਰਾਤ ਦਸ ਵਜ ਗਏ। ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਬਹੁਤ ਮਿਆਦ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸ ਵੈਣ ਕਰੀ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਰਾਤ ਤਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੈਰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਤਿਲਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਡਿਗ ਪਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਚਣ ਦੀ ਆਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਪੈਣ ਸਾਰ ਵਰ ਵਰ ਵਿੱਚ ਰਸੇ ਹੋਏ ... ਤਰਾਂ ਵਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਇਕਦਮ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ... ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕਰ ਸਨ। ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਇਕ ਵੇਲੇ ਇਕ ਹੀ ਥਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ! ਨਹੀਂ ... ਨਹੀਂ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ... ਸੁਆਮੀ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਥੇ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਡਦੇ ਹੋਏ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤੇ ਆ ਪਏ ਹਨ। ਉਹ ਬਚਾਉ ਹੀ ਸੈਂਕੜੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਵਰ ਦੇ ਸੂਬਾ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾ ਕੇ ਹੋਏ ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਧੰਨ ਹਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ।

ਸਚ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

[illegible]

[illegible]

(9)

ਇਕਤ੍ਰਿਤ ਹੋਕੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਲਪਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਕਰਦਿਆਂ ਪਹਿਰ
ਸੋਗ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਜਲਪਾਨ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਸਾਧ ਵਿੱਚ ਬਚੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਆਸਰੇ
ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਬਣੇਗਾ। ਸੱਚਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸ
ਸੇਵਕਾਂ ਤੇ ਵੀ ਕਰਾਂਗੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਸੋਚ ਸੋਚ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਥਾਂ ਇਥੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ
ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾ ਤੇ ਸੰਗੀਆਂ ਸੱਚਾਂ ਕੋਈ
ਕਰ ਦਿਓ ਤੇ ਸਾਂ ਇਹ ਸੱਚੇ ਦੁਖੀਆਂ ਤੇ ਹੈ ਸਾਓ। ਸੱਚਾਂ ਤੇ
ਬਿਨਾਂ ਸੋਂ ਕੇ ਰੋਜ਼ਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਇਹਨਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਉਹ
ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਂ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦੀਦ ਅਤੇ ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਨਾਸ਼ਕ
ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਬਸ ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦਾ
ਰਹਿਬਰ, ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਜਾਣਨਹਾਰ ਆਸ਼ਕਾਂ ਸਖੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ
ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਕ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਅਨੁਸਾਰ
ਦਿੱਤੇ। ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਬੀਬੀ ਉਠ ਤੇਰੀ ਆਸ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਕਰਦੀਏ।
ਬੀਬੀ ਜੀ ਉਠਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਅਤੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗਏ। ਜਿਸਦੇ ਬੀਬੀ
ਜੀਦੇ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਵਿਚ ਦੀਵਾ ਫੜਾ ਦਿਤਾ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭੁਲ ਗਈ। ਉਹਨੀ ਦੇਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖ ਹੈ, ਪਰ ਬੀਬੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ
ਹਥ ਨਾਲ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰ ਸਨ। ਉਹ ਬਚੇ ਹੋਸ਼ ਹੋਏ ਕਿ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਖ ਦਿਸਦੇ ਆਏ ਨਹੀਂ ਹੀ ਇਹ ਸਨ ਉਹਨਾਂ
ਕਿਥੇ ਤੁਰ ਗਏ ਹਨ। ਖੈਰ। ਉਹ ਇਹ ਚਿਤਰਕੇ ਤੇ ਲੇਟ ਗਏ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਏ।
ਕੋਈ ਪੀਣਾ ਕੁ ਘੰਟਿਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ~~ਆਪਣੇ~~
ਆਪਣੇ ਸਿਖ ਨਾਲ ਆਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ
ਬੀਬੀ ਉਠ ਤੇਰੀ ਦੂਸਰੀ ਆਸ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਬੀਬੀ ਜੀ
ਇਹ ਉਠਕੇ ਬਹਿ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਅੰਗੂਠੀ ਖਬੀ ਬਾਂਹੀ ਵਿਚ
ਦੀਵਾ ਫੜਾ ਦਿਤਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੀਵਾ ਦਾਤਿਆਂ ਦੇ ਉਤੇ ਹੀ ਫੜਾਇਆ ਸੀ।
ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾ ਲੈਣੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਥ ਨਾਲ ਉਸ ਥਾਂ
ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭੁਲੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਉਥੇ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖ ਸੀ। ਪਰ ਬੀਬੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ
ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਹੋਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਭੇਦ ਹੈ। ਇਹ
ਕੁਝ ਸੋਚਦੇ ਸੋਚਦੇ ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ। ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ

(ਗਤਕਾਬਾਜ਼ੀ)
ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਰਚਾ ਕੁਹਾੜੀ। ਸੁਣਕੇ ਆਏ ਚੇਤਨ ਤੇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਰੋਕ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਅਚੰਭਿਤ ਪਰਚੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਦੋ-ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜਣਪੜਤਾਲ ਗਏ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ? ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਡਾਕਟਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦਸਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਦੂਸਰੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਸਰੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਆਖਿਆ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹੋ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਬੜੇ ਔਖੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਐਵੇਂ ਹੀ ਝੂਠੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਉਹ ਚਮਤਕਾਰ ਕਿਹੜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਰਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਹ ਦਾ ਅਸਰ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਕੋਲੋਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾਰੂ ਲੱਗੇ ਰੋਗ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਕੋਲੋਂ ਦੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸਮਾਧਾਨ ਦੇਣ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬੀਬੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣਾ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ~~ਤੋਂ ਦੂਜੇ~~ ਕਰਵਾਉਣ ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਇਸੇ ਦੂਜ ਆਸਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਦੂਸਰੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਸਮਝਕੇ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਬਦਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਸਤੋਂ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਇਆ ਆਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਇਸੇ ਦੀ ਆਸਾਮੀ। ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਯਾਦ ਆਉਣੇ ਲੱਗੀ ਪਰਚਾ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਸ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ "ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ"। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ "ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪ ਆਏ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਦਾ" ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਆ ਗਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਵਾਈਆਂ ਲਿਖਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕੋਲੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰਵਾਏ ਉਹ ਪਾਠ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਚੇ ਹੋਏ ਰੋਗ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ, ਅੱਖਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋ ਗਈਆਂ ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਇਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਰੌਸ਼ਨ ਦੇ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਜਸ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਦੇ ~~ਸ਼ਰਧਾ~~ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਬ ਪੈਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ①

ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ

ਨੌਸ਼ਹਿਰੇ ਦੇ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਲ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਸਿੰਘ ਮੇਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਪੋਥੀ ਦੇ ਪੰਨੇ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਪਈ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਏ। ਵਰਕੇ ਵਰਕੇ ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਖੀ ਦੇਖੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕ ਇਕ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸਭ ਰਖਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬੋਧਕ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ਼ਾਰੇ ਸਨ। ਉਹ ਪੋਥੀ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸਤਕਾਰੀ ਗਈ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਿਰਮੌਰ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੋਥੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਸਤਪਾਲ ਤਰੱਕੀ ਤੁਰਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪੋਥੀ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਖਿਆਲ ਪੈ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੰਨੇ ਦੀ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਸਾਂਈ ਜੀ ਰਹਿਣ ਲਗ ਪਏ। ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਉਹਨੂੰ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ। ਜੋ ਉਸਦਾ ਪੋਥੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਸਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੋਹਾਂ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਫ਼ਰਕ ਖਿਆਲ ਪੈ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦੇਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੋਥੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੋਈ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸੀ। ਸੋਹ ਨਾਲ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਿਓਂ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਖਿਆਲ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਸ ਤੇ ਸੱਤ ਪੋਥੀਆਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਰੀ ਸੀ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਬੋਲੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਹਾਜ਼ਰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਣਦੇ ਰਹੇ ਪੋਥੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਤੋਂ ਹੋਏ ਸਨ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕਿ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਓਂ ਤੋੜਦੀ ਹੈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਗੱਦੀ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਤੂੰ ਤੇ ਹੁਣ ਸਿਮਰਨ

ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੀਬੀ ਬਲਜੀਤ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਦਖਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਤਕ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗਏ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪ ਬੀਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਈ।

ਉਹ ਦਸਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਦੀਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਜੋੜ ਜੋੜਕੇ ਰਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੋਢੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਹ ਫੜਕੇ ਗੱਦੀਆਂ ਉਤੇ ਚਾਹੜਨ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣੇ। ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਹ ਗੱਦੀਆਂ ਫੜਕੇ ਰਖ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਪਰ ਸੋਢੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਫਿਰ ਉਥੇ ਹੀ ਰਖ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਬਲਜੀਤ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਇਹ ਫੁਰਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੱਦੀਆਂ ਉਤੇ ਉਹ ਬੈਠੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਘਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੀ। ਇਕ ਸਿਖ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਹੀ ਖੜੇ ਕੇ ਸੋਢੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਆਏ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੋਢੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਇੰਨੇ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪੇ ਹੀ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਏ। ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਲਜੀਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਬੀਬੀ ਪਲੰਘ ਵਿਛਾਓ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਇਧਰ ਉਧਰ ਦੇਖਣ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਗੱਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਬੀਬੀ ਬਲਜੀਤ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਲੱਸੀ ਲੈਣੀ? ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਦਾਮ ਲੱਸੀ ਲੈ ਲਿਉ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਸੇਰ ਬਦਾਮ ਭਿਉਂ ਕੁਟੀ ⑩ ਰੁ: ਇਤੇ। ਇੰਨੇ ਨੂੰ ਸੋਢੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਗੇ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰਦਿਆਂ ਜੁੱਤੀ ਪਹਿਨੀ ਤਾਂ ਬਲਜੀਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ

ਆਈ ਕਿ ਪਰਕਾਰ ਤਾਂ ਰੱਖੀ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛ ਲਿਆ ਕਿ ਬੀਬੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਈ ਹੈ।
ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਬੱਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਕੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ
ਨੇ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਚਰਨ ਪਾਕੇ ਉਤੇ ਕੁਝ ਪਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਸੀ ਵਿੱਚ ਚਰਨ ਪਾਉਣੇ
ਅਤੇ ਆਪ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਓ। ਚਰਨ ਦੇ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ।
ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਨੇ ਸੇਠੀ
ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸਨ। ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੁਆਬ ਦਿਤਾ
ਕਿ ਇਹ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਸਨ। ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ
ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ? ਸੇਠੀ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਣ
ਲੱਗੇ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਹੜਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ? ਪਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਨੇ ਜੁਆਬ ਦਿਤਾ
ਕਿ ਕਾਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੱਦੀਆਂ ਉਤੇ ਉਹ ਬੈਠਣਗੇ
ਕਿਹੜਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇਠੀ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ
ਉਹ ਤਾਂ ਹੋ ਗਏ। ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਨੂੰ ਇਹੀ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ
ਅਉਣ ਜਾਣ ਲਗ ਪਈ।

ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਜ਼ਾਰੀ ਉਤੇ ਇਕਾਂਤਵਾਸ ਤੇ ਸਨ
ਤਾਂ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਪਈ
ਉਹ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਅਸਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਉਹ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ
ਰਾਹੀਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਆ ਗਏ। ਸੇਠੀ ਸਾਹਿਬ ਉਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੇਵ
ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ
ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਯੂਨਿਅਨ ਵਿੱਚ ਸੁਆਗਤੀ ਸਮੇਲਨ ਕਰ ਰਹੇ
ਸਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਾਂ ਇਹ
ਆਪ ਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਗਏ।
ਇਕ ਵਾਰੀ ਕੁਝ ਬੀਬੀਆਂ ਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਸੇਠੀ
ਸਾਹਿਬ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਲੈਕੇ ਆਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸੇਠੀ
ਸਾਹਿਬ ਹੋਣੇ ਆਈਏ। ਉਹਨਾਂ ਬਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤਾਂ ਬੱਸ ਆਏ ਹੋ

ਸਾਰੇ ਰਹਿ ਬਾਬਾ ਸਰੂਪਣ ਮਿਲਾਪ ਸਿਖਿਆ। ਧੰਨ ਅਤੇ ਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ
ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਧੰਨ ਮਿਲਾਪ ਸਿਖੀ। ਉਹ ਧੰਨ ਹੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੀ
ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਇਆ ਕਿ ਬਹੁਤਾ ਖ਼ ਲੈਣਾ
ਰਸਤਾ ਬੈਠਣ ਦੁਰਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ
ਇਕ ਦੋਖ ਗੜ੍ਹੀ ਦਾਬਾ ਖਬੋਹਰ ਸਿਖ ਮਿਲਿਆ ਉਹਨੇ ਅਦਾਸ ਨਾਲ ਕੇ
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇਈ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਉਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ।
ਤੇਈ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਜੀ ਦੇ ਪੈਰੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਉਤਰਦਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ
ਤਸੱਲੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਨ। ਸੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਹਲ ਮਿਲਾਉਣ
ਲਈ ਗੱਲ ਆਪ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਤਿ
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਜੀਆਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ
ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਦਿੱਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ
ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੈਂਤ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿਹਰਬਾਨ ਦਾਸ
ਕੁਆਰਟਰ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ। ਉਥੇ ਸੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ
ਨਹੀਂ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਿਖਾਂ
ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਔਗੁਣ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਔਗੁਣ ਹਨ।
ਸੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਜਦੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਤੁਰੇ
ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੇ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਟੇਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਕੇ
ਜਾਇਆ ਕਰੋ। ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਹਾਂਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਟੇਪ ਉਪਦੇਸ਼
ਸੁਣਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜਾਉਣ ਤਕ
ਛੱਡਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਨੂੰ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ
ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ
ਲਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੀ ਆਪ ਬੀਤੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ।

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਈਂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਲਦ ਠੀਕ ਕਰੋ
ਜੋ ਬੀਬੀ ਜੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਜਿਸ
ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆਈ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਨੂੰ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ
ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਿਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਂ ਤੇ ਭਜਨ ਕਰੀ ਜਾਹ।
ਪਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਗਈ। ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ
ਭਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਕ ਵਾਰੀ ਫਿਰ ਆਪਣੀ
ਪੁਤਰੀ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵਾਸਤੇ ਅਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਈ
ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਇਹ ਆਖਿਆ ਕਿ ਭਜਨ ਕਰਿਆ ਕਰ। ਉਹਨੇ
ਆਖਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ
ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਚਾਰਨ ਬਾਰੇ ਤਸੱਲੀ ਕਰਾ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਉਹਨੂੰ
ਪੈਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਬ ਆਖੋਂ ਸਵੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਗਾਵਣ ਵਾਲੇ
ਜਿਸ ਪਏ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ
ਕਿਹਾ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਖਣਗੇ
ਭਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਗਈ ਤਾਂ ਆਣਕੇ ਦਿਨ ਉਹਨੂੰ ਦੋ ਦਸੇ
ਸਾਹ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਨੂੰਹ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਪੈਰੇ ਤਸਾਂ ਕਰ ਬੈਠ ਗਈ। ਆਣਕੇ
ਦਿਨ ਉਹਨੂੰ ਇਕ ਦੋ ਦਸੇ ਸਾਹ ਆ ਗਈ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਉਹਦੇ ਘਰ ਦੀ ਬੱਚੀ
ਬੱਚੀ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਰਦਾਰਨੀ ਇੱਕੋ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖੂ ਪਹੁੰਚਿਆ
ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹਨੇ ਬਾਰੀ ਦਾ ਪਰਦਾ ਪਰੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੱਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਪਰਤਕੇ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ
ਹੋਏ। ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣਾ ਕੇ ਬੀਬੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡੁਬ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਸ੍ਰੀ
ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਉਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ
ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤਕੜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਛ ਰੁਪਏ ਭੇਜਾਂਗੀ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਨੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰਾਵੋ ਮੱਖਣ ਦੇਵਣਾ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ
ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਭੇਜੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪੇ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕਿ ਇਸ
ਦਾ ਕੌਣ ਹੈ ਲਿਆਂਦੇ ਆਖੋ ਇਸਨੇ ਇਹ ਮੱਖਣ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ
ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇ ਆਖੇ ਤਾਂ ਅੱਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਦੋਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉ
ਜਾਣੇ ਕਿਸ ਬੀਬੀ ਕੋਲੋਂ ਮੱਖਣ ਲਈ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ। ਬੀਬੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਕੋਲ
ਦਾ ਲਈ ਜਾਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਲੋਚਨ ਕਰੋ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਹੋਵੇ
ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਹਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਏਵੀ ਹੀ ਦਸੂੰਗੀ ਜੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੇ
ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਮੱਖਣ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੇ ਦੱਸੇ ਤਾਂ ਲੋਚਨ ਕਰੋ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂਗੀ! ਪਰ
ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੱਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਤਾ ਕਰਕੇ ਕਰਦੇ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਕੋਲ ਆ
ਗਏ। ਬੀਬੀ ਜੀਨੇ ਮੁਖਣਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਕੋਲ ਰਖਕੇ
ਭੈਭੀਤ ਭੈਭੀਤ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਅੱਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ
ਬੀਬੀ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਡੇ। ਤੂੰ ਇਹਦੇ ਕੋਲ ਆਪ ਗਈ
ਜੇਂ ਕਿ ਇਹ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਜੀ। ਬੀਬੀ ਜੀਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ
ਗਈ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅੱਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹਦਾ
ਕੌਣ ਹੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹਾਂ ਜੀ ਹੈ
ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਬੀਬੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ
ਇਹ ਬੋਲਾਂ ਏਦਾਂ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦਸਣ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਈਆਂ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ

ਭੈਂਸੀ ਦਾ ਉਧਾਰ

ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਕ ਪਠਾਣ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕੀਤਾ ਹੋਏ ਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਕੇ ਉਸਦੀ ਦਵੀ ਦਵਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਯਤਨ ਹੋ ਕੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਪਏ। ਉਸ ਬੀਬੀ ਦੇ ਇਲਾਜ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸਾਰੇ ਦਵੀ ਹੋ ਕੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਸੰਗਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਤਰਸ ਆ ਗਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਬੋਲ ਪਏ। ਉਸ ਪਠਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਦਵੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਆਪ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬੀਬੀ ਲਿਆਕੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇ ਇਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਦਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਹ ਇਲਾਜੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਕੇ ਇਹ ਪਾਣੀ ਪੀ ਗਈ। ਫੇਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਲੋਕ ਬਾਲਟੇ ਵਿਚਲੀ ਦਵੀ ਹੈ ਆਈ ਹੋ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ਤਾਂ ਉਸ ਪਠਾਣ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਕੇ ਉਸ ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦਵੀ ਠੀਕ ਹੋਈ। ਭੈਂਸੀ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈ ਰਾਮ ਨੇ ਉਸ ਦਵੀ ਨੂੰ ਘਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦੇਸ।

ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੇਠ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਭਾ ਵਿ

ਤਖਤ ਬਦਲੇ ਤਖਤੋਂ ਦੀ ਫਾਇਰ

ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਉਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਦੀ ਸੁਰਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਏਸੇ ਉਹਦੀ ਰਖਿਆ ਦਾ ਜੇਰਤਾਂ ਜੀਵ ਭਰੋਸੇ ਵਿਚ ਤਖਤਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਥਾ ਕਰਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰੂਪ ਦਾ ਦੂ ਦਾ ਕੇ ਤੋਰਨ ਦਾ ਚਲਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਦੀ ਵਰੇ ਦੀ ਸਾਥੀ ਰਹੀ ਹਰ ਸਮਰੀ। ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਚ ਰਖ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਕਈ ਮੂਰਖ ਉਠ ਗਏ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫਾਇਰ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਏਥੇ ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਤੋੜੀਸਤ ਦਾ ਪਰਤਾਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਖੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਮੱਤ ਬਖਸ਼ਣ।

ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੇਹ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੰਤੀ ਦਾਸੀ ਚੀਚੀ ਤਖਤ ਤਖਤੇ ਤਖਤ ਦੇ ਤਕ ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੀ ਉਮਰ ਉਦੋਂ 16-17 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਤਕ ਵਿਚ ਮੁਟਕਸਾ ਵਿਚ ਰਹੇ ਕਿ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਕੌਣ ਬੈਠੇਗਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਸੋ ਇਕ ਰਾਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸੁਪਨੇ ਸੁਣੀਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ। ਇਕ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਏ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਬਾਜ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸਤੇ ਕਲਗੀ ਦੀ ਸਜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਸਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤੀਸਰੀ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ। ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਥਾ ਟੇਕਿਆ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਾਕਾ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉਤੇ ਬਿਰਾਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਬਚਾਏ ਹੋਏ ਨਾ ਬਚੇ ਹਨ ਸਤੇ ਨਾਗੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਹਾਏਆਂ ਹਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ।

ਏਕ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਦਰਸ਼ਨ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਬੀਬੀ ਭਜਨੋ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਹੜੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੀਆਂ ਹਨ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਸਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮੇਲੇ ਹੋਈ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਸਤਸੰਗ ਲਗੀ ਹੋਏ ਵਗਦਿ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਈ। ਸਾਰਾ ਜੀ ਦੀ ਕੋਠੀ ਦੇ ਗਰਾਉਂਡ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋਠੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬਾਗ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਕ ਦਮ ਦੋਵਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦਾ ਦਾਤਾ ਦਾਤੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੋਠੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗਰਾਉਂਡ ਵਿੱਚ ਤੁਰੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਬੀਬੀ ਭਜਨੋ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੁਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਚਿੱਟਾ ਚੋਲਾ ਅਤੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਪਾਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਦੇਵ ਜੀ ਤੁਰੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਪਲ ਪਲ ਦਾਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਸੀ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਬੀਬੀ ਭਜਨੋ ਨੇ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਉਸ ਦਰਸ਼ਨੋ ਵਿੱਚ ਸਤਿ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਉਂਦੇ ਦਿਸੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਆਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਸ਼ਚਰਜ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਣ ਗਏ ਸ ਬੀਬੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਹਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਉਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜੀ ਰੱਖਣਾ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਕੇ ਵੀ ਪਾਪ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਕਰਕੇ।

੧੭

[illegible] ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਜਾਦੂ

ਇਲਾਕਾ ਬੀਕਾਨੇਰ ਜ਼ਿਲਾ ਗੰਗਾਨਗਰ ਪਿੰਡ 58 R.B. (58 ਆਰ.ਬੀ.) ਦੇ ਸੂਬਾ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਈਆਂ ਵਾਲੇ ਬੜੇ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਜਾਨ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਸੂਬਾ ਜੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ ਕਰਨ ਆਇਆ ਕਿ ਸੂਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਅਖੀਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਆਪ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਜਾਓ। ਤਦ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਗਤ ਦਰਬਾਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣੇ ਕਾਰ ਹਰ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਵੈਰਾਗੀ ਬਾਬੇ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਸੰਤ ਨਗਰ ਦੇ ਸੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆਓ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿੰਘ ਜਦੋਂ ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਸੂਬਾ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਸਾਖੀ ਸੁਣੋ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੌਣ ਦੇ ਵੇਲੇ 5 ਸਿੰਘ ਸਫੇਦ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਇਕ ਬੜੀ ਰੰਗੀਲੀ ਪਾਲਕੀ ਰਖਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੂਬਾ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੀਏ। ਮੈਂ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਲਕੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੀਆਂ ਗੰਧਰਬਾਂ ਦੀ ਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਉਥੇ ਗੰਧਰਬਾਂ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾ ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਇਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਦੇਹੀ ਮਲ ਮੂਤਰ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗੰਧਰਬ ਕੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮਲ ਮੂਤਰ ਦੀ ਦੇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਲ ਮੂਤਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ! ਉਹਨਾਂ ਗੰਧਰਬਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। ਕੇਵਲ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਰੂਪ ਪੀਂਦੇ ਹਾਂ

ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ
ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਘਾਹ ਦਾ ਅਹਾਰ ਕਿਉਂ ਹੈ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ
ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਥੇ ਲੈ ਚਲੋ ਜਿਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੁਆਬ ਦਿਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਿੱਖ ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਵਪੁਰੀ ਵਿੱਚ
ਲੈ ਗਏ। ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਥੇ
ਲੈ ਚਲੋ ਜਿਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ। ਉਹ ਸਿਖ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ
ਨੂੰ ਸਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਉਥੇ ਇਕ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਉੱਚੇ
ਸਿੰਘਾਸਨ ਉਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ
ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਪਿਆਰੇ ਹੀ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ
ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਥੋਂ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦਰਬਾਰ ਸੀ।
ਵਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਰੌਣਕ ਵਿਖੇ ਹਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ
ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸਚ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਖਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸੂਬਾ ਜੀ
ਦੀ ਸੂਖਮ ਧਾਰਨਾ ਫਿਰ ਕਰੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ
ਉਤੇ ਪਾ ਦਿਤਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਾਕੇ ਸੰਤ ਸਹਿਜ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਅਤੇ ਸੰਤ ਰਵੇਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਪਸ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਗਏ।
ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਾਖੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਤੋਂ
੩-੪ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੂਬਾ ਜੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ
ਸੋਢੇ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ
ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ।

ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰਵਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਜਿਹਦੀ ਸਿੰਘ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਵਿੱਚ
ਸਿਦਕ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸੰਨ 1997-98 ਤੋਂ ਹੀ ਆਪ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ
ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸੀਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ
ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਪੂਰੀ ਦਿੱਲੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ
ਹੋਏ ਪੂਰੀ ਦਿੱਲ ਉਹਨਾਂ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਹਰੀ ਕਰ ਉਹਨਾਂ
ਦਾ ਰੱਬ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਲ ਵਿਚ ਪੱਕਾ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਸਥਾ
ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ
ਕਿ ਸੀਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੱਬ ਹੀ ਪੂਰੀ ਦਿੱਲ ਦੁਖੀਆਂ ਰੋਗੀਆਂ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ
ਪਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਸਰੀਰ ਪੂਰੀ ਦਿੱਲ ਨਾਲ ਕਰਦਿਆਂ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਵੇਂ ਸੀਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਸੱਚੇ ਉਹਨਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੀਤ ਇਕ ਰੱਬ ~~ਦੇਵ~~ ਦੇਵ ਦੇਵ ਦੀ ਕਿਰਪਾ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ
ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਉਹ
ਪਿਆਰਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਲਣ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ!
ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਵਿਚ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਦਿੱਲ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ
ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਤੇ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਤੇ ਕਰ
ਪਿਆਰ ਹੈ ਪਰ ਸੋਚ ਕਰਨ ਤੇ ਸੱਚੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸੀ
ਹੋਏ ਕਰਕੇ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਖਾਈ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਤਕਲੀਫ ਮਹਿਸੂਸ ਹੀ
ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਤਾਪ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟਾਏ।

ਮੇਰੀ 1992-93 ਸੰਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਲੀ ਗਏ। ਪਰ ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਹਰਨੀਆ ਸਰਜਰੀ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੇ ਸੰਤੀ ਆ ਗਏ। ਸੰਤੀ ਆ ਕੇ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸੰਗੀ ਤੇ ਪਏ ਹਨ। ਆਖਰ ਇਲਾਜ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਸਭ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾਸ ਗਏ ਤਾਂ ਉਥੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਾਰਟ ਅਟੈਕ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕਸੀਜਨ ਅਤੇ ਗਲੂਕੋਜ਼ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਘੜੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 2-3 ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ 15 ਦਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਏਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 6 ਮਹੀਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸੰਤੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਚਲਣ ਪਏ। ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਜੈਸੇ ਉਥੇ ਚਰਨ ਰਖੇ ਸੱਚਾ ਇਲਾਜ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਕਿਵੇਂ ਸਦਾ ਠੀਕ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ P.G.I ਵਿੱਚ ਚੈਕ ਅਪ ਕਰਵਾਇਆ ਜੇ। ਇਸ ਦਰਸ਼ਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਮੇਰੀ 2-3 ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਮੇਰੀ 8-9 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਆਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਨਾਲੀਆਂ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਹੋਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਖ ਲਿਆ। ਸੰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਦੇ P.G.I ਜਾ ਕੇ ਚੈਕ ਅਪ ਵੀ ਕਰਵਾਇਆ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸੋਦਰ ਕਹੁ ਕਿਰਤੀ ਹੋਏ ਦਿਖਾਏ

ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਸਚਰਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਪਣ ਸੰਗਤ ਕੋਲੋਂ ਦਾਸ ਰਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਦਾ ਕੋਈ ਢੰਗ ਪਹਾੜਿਆਂ ਦੀ ਗਰਦਿਸ਼ ਤੋਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਏਸੇ ਅਸਰ ਏਸੇ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਕੋਲ ਕਰਦਿਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਤਕਲੀਫ ਹੋਣੀ ਤਰਦਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਹੋ। ਕਈ ਤਰਦਾਂ ਏਦਾਂ ਆਇ ਦੇ ਅਪਣੀਆਂ ਸਿਆਣਪਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਪਰ "ਏਦਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸੀਸ ਇਕਠ ਹੋਇਆ। ਕਾਰਨ ਆਪ ਰਾਜ਼ ਇੱਕ ਆਪ ਜਗੋਇਆ। ਪਰ ਇਸ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਪ ਜਗੋਏ ਦਾਸਾ ਦੀ ਰੋਗ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਗਤਾਂ ਦਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਵੀਂ ਸੀ ਤਾਕਤ ਤਾਂ ਇਤਰੀਆਂ ਔਖਧੀਆਂ ਦੀ ਕਰੀਆਂ। ਸੋ ਅਖੀਰ ਇਹ ਵੈਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸਚਰਜੀਆਂ ਦਾ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਇਆ ਜਾਏ।

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਫਿਕਰਮੰਦ ਹੋ ਉਠੀ। ਜਗ੍ਹਾ ਜਗ੍ਹਾ ਦਰਸੀਆਂ, ਅਖੰਡ ਪਾਠ, ਹਵਨ, ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਆਦਿ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਤਰਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿ ਏਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਸਾਡੇ ਵੈਦ ਇਹ ਰੋਗ ਕਟ ਸਕੀ। ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਅਸਚਰਜੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਾਰੀ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਵਿਰੁਧ ਸਨ।

ਇਸੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਗ੍ਹਾ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦਰਸੀਆਂ ਆਦਿ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕਠੇ ਕਰਦੇ ਸਿਆਣੇ ਕਰ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਇਸਨਾਨ ਵਿਚ ਸਿਖ ਏਸੇ ਦਰਸੀ ਹੋਈ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਕਰਦ ਨੂੰ ਪੂੰਝਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਛੇ ਵੱਡੀਆਂ ਦੇ ੭-੮ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਹੋਏ ਇਉਂ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸੋ ਕੇ ਦਾਸ ਰਹੇ ਸੀ। ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਕਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇੰਨੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਸਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਇਕ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਦਰੱਸ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਹਿਬ ਇਉਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੁਪਨੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਪਰਛਾ ਦਾ ਪਈ। ਸੰਤ ਜੀ ਨੂੰ ਤਰ ਲਗਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਇਉਂ ਤੇਜ਼ ਜਾਏਗਾ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਕਲਿਆ। ਧਨ ਇਹ ਕੀ ਸੀ ਕਿਸੇ ਅਦਿਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਕੇ ਸੜਕ ਦੀ ਇੱਕੀ ਪਾਸ ਸੁਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਉਂ ਤੇ ਵੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸੀ ਤੇਜ਼ੀ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ|

ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ

"ਗਾਵਹਿ ਤੁਧਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ"। ਅੱਜ ਪਾਣੀ ਵਰਗਾ ਤੱਤ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੱਲਦਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੰਗੀ ਦਾਸੀ ਲੇਖੀ [illegible] ਹੈ। ਤਾਜ਼ਾ ਦਾਸੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹੋਏ ਜਦ ਅੱਜ ਤੱਕ ਲਿਖਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਦੇਖੀ ਇਕ ਅਨੋਖੀ ਘਟਨਾ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰੀ ਲੋਕੀ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੀ ਪਧਾਰੇ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰੇ ਤੇ ਤਖ਼ਤੇ ਲੋਕੀ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ। ਆਪ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਲੋਕੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਾਸੀ ਸਤਰ ਪੱਕੀ ਚਾਦਰ ਵਿਛਾਈਏ ਤਾਂ ਕਿ ਬਾਹਰ ਉਥੋਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਆਪ ਸੰਗਤ ਦੇ ਅਤਰ ਲੀਹੀ ਇੱਕਠੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇੱਕ ਬਾਰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੀ। ਬਾਰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਰ ਪੱਕੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਏ।

ਜਿਉਂ ਹੀ ਤਕ ਦਾਸੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਕਮਰੇ ਉਤੇ ਬਾਰਸ਼ੀ ਵਿਛਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੇਖ ਇਹ ਵੀ ਜੀ ਤਕ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਬਦਲ ਲਿਆ। ਪਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰੇ ਉਤੇ ਦਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਥੇ ਬਾਰਸ਼ੀ ਪਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੋਕੀ ਇੱਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਤਰ ਕਰਾ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਕਿਧਰੇ ਲੋਕੀ ਨੂੰ ਹੀ ਦਾਤ ਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਦਾਸ ਦੇਖਦਾ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪੱਕਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰਸ਼ੀ ਵਿਛਾਉਣ ਕਰੀ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਵਿਛੀ ਸਜਾਵਟ ਵਿਚ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕੀ ਨੂੰ ਲੋਈ ਸੁਰਜਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕੇ। ਲੋਕੀ ਦੇ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਦੇਰ ਜਾਏ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਪਹੁੰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ ਆਪ ਸੰਗਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਰਸ਼ੀ ਵਿਛੀ ਪਈ ਸੀ। ਸਤਰ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਬਾਰਸ਼ੀ ਵਿਛੀ ਦਾਸ ਨੇ ਸਜਾਵਟ ਵੇਖੀ ਪੱਥਰ ਆਇਤੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਪਤਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੈ ਕੇ ਗਏ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚੋਜ ਨਿਆਰੇ

ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸਰੂਪ ਚੰਦ ਖੱਤਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ 52 ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੋਲੇ ਦੀਆਂ 52 ਕਲੀਆਂ ਫੜਾ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਪਿਛਲ ਪਾਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਇਲਾਜ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਦੇ ਚਾਲੇ ਆਪਣੀ ਦੇ ਕਰੂਗੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਘਟਨਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ 1980 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1992 ਤਕ ਸ਼ੂਗਰ ਰੋਗ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਇਹ ਘਟਨਾ ਮੇਰੀ 1990-91 ਦੀ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਮਾਰੇ ਇਲਾਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਤੁਰਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਖਲ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਸ਼ੀਨ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾ ਠੀਕ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਪੂਰਾ ਟੈਸਟ ਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪੁੱਛੇ। ਇਕੱਠੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦੱਸ ਦਿੱਤੇ। ਜਦੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੂਗਰ ਰੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ੂਗਰ ਰੋਗ ਇਹਦੇ ਵਧਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਡਾਕਟਰ ਦਰਸ਼ਨ ਇਹਦੇ ਤੁਰਤ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੀਨ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ੂਗਰ ਰੋਗ ਕਿਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਲਿਆ। ਜਦ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਪਤਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਾਣਦੀ ਸਾਰੀ ਉਸ ਲੋੜ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਦੇਖ ਆਇਆ ਸੀ। ਫੇਰ ਉਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇਥੇ ਇਕ ਮੀਟਰ ਡਾਕਟਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਜਿਸ ਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਰ ਦਵਾਈਆਂ ਉਹਦੇ ਉਤੇ ਚੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਪ੍ਰਸ਼ੀਨ ਦਾ ਸਾਰ ਯਕੀਨ ਵਿਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਦਾਖਲ ਆਏ ਪੂਰੇ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਚੋਣ ਦੇ ਉਸ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਘਰ ਗਏ। ਉਹਨੂੰ ਘੁਮਾਰ

ਟੀਚ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਦੀਪ ਨੇ ਉਸੇ ਹੀ ਉਹਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸੀਆਂ
ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਜਿੱਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ।
ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਘਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦਾ ਦਸੀ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਸਾਰ
ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕੋਈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ। ਸਤੇ ਗੁਰਦੇ ਸਾਰੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਧੱਕੇ ਮਾਰ ਕੇ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ
ਦਿੱਤਾ। ਉਥੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਭਾਈ ਦਾ ਭਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤੁਸਾਂ ਦਸਿਆਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ
ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਇਕ
ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਫੇਰ ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਦੀਪ ਦੇ
ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਪਰ ਮੇਰੀ ਇਕ ਗੱਲ ਯਾਦ
ਰੱਖਿਓ ਕਿ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੇ ਜੋ ਬੇਕਸੂਰ ਦੀ
ਤੇ ਜਾਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ
ਉਸ ਪ੍ਰਦੀਪ ਦੇ ਸਾਥਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਦੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਤੇ
ਸਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੇ ਬੋਲਾ (ਵਿਚਾਰਾਂ
ਜੇਲ੍ਹ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਅਤੇ ਤਾਰ ਦਸ
ਚੌਣਕੇ ਵਿਤਰਣ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਗੱਡੀ
ਚੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਗੱਡੀ ਉਤੇ ਉਤਰ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ
ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰਾਂ ਜਾਰੀ ਰਖਣ ਵਿੱਚ ਆ
ਗਏ। ਉਥੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਪੜਤਾਲ ਕਰ ਗਏ। ਸੁਰੇਸ਼ ਆਪ
ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਰਾ ਦੇ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਪਰਚਾ ਕਰਕੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ।
ਪਾਠ ਦੀ ਅਜਾਂ ਸੀਟ ਵਿਖਾਈ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਕਿ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਵੀ

ਇਸ ਤੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ
ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖੇ ਅਰਦਾਸ
ਪੁਛਕੇ (ਜਿਥੇ ਅਜੇ ਤਕ ਹਜ਼ੂਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕਣ ਪਤਾ ਨਹੀਂ) ਆਪ ਜੀ
ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਐਸ.ਪੀ. ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਐਸ.ਪੀ. ਨੇ ਬੇਟਾ ਸਿੰਘ
ਦੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਆਖ ਦਿਤਾ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਬੰਦਾ ਜੇਲ ਆਪਣਾ
ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ। ਇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ੫
ਦਿਨ ਲਗ ਗਏ। ਉਹ ਦਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਜਾ
ਰੀਪਾਈ ਦਿਤਾ। ~~ਇਕ~~ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ
~~ਇਥੇ~~ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਜਦਾ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਚ ਏਕਾ ਹੈ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰਤਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ "ਅਨੇਕਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਏਕਾ ਹੈ" ਉਹ ਅਨੇਕਾਂ ਰੂਪਾਂ ਅਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਭੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਹਰ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੋਈ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ! ਉਸ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ "ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ"। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਸਰਬੱਤ ਵਿਚ ਵਰਤਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਨ 1947 ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੰਡੀ ਚੱਕ ਜਾਓ। ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰ ਧਾੜ ਦੀ ਖਤਰਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿਫਾਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸਮਾਨ ਬਹੁਤ ਲੈ ਕੇ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਖ ਗੱਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਘਰ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਸ਼ਰਧੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਢੋਹਾ ਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਗੱਡਾ ਢੋਹਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਥੇ ਧਾੜਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਛੋਟਾ ਕਰ ਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕਪੜੇ ਛੋਟਾ ਕਰ ਕੇ ਭਰ ਕੇ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੀ ਕਿ ਧਾੜਵੀ ਹੋ ਕਿਸਤਾਂ ਬਣਾ ਲਏ ਸਨ। ਏਸੇ ਵੀਚਾਰਿਆ ਕਿ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸਮਾਨ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਛੇ ਰਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਜਦੋਂ ਪਿਆਰੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੱਲੋ ਧਾੜਵੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਨਜਿੱਠ ਲਵਾਂਗੇ। ਜੋ ਸਿੱਖ ਗੱਡੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਏ ਅਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਕਰਨ ਤੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਇਕ ਧਾੜਵੀ ਉਥੇ ਧਾੜਵੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਖਿਆ ਸੀ ਤੇ ਕਾਜ ਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਕਦੇ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਦਿਸਦੀ

੫. ਦਾਤਾਰ ਜੁਗਾਦੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀਏ ਬਾਂਸ ਦਰਦੇ ਚੋਣਾਂ
ਤੇ ਜਾਤੇ ਜਨਮ ਦੀ ਕਹਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰਜਾ ਜੈਂਗਤ ਦੇ ਦਲਿਆ
ਕਿ. ਉਨ ਨੇ ਤਾਂ ਅਰਜ਼ ਜਾਣਾ ਇਕ ਜਾਤੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿ ਪਰ
ਗਏ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਏਦੇਂ ਇਨਾਂ ਆਪਣੀ ਗਲਤੇ ਅਤੇ ਗਈਆਂ।
ਦੀਗਰ ਵਿੱਚ ਰਾਹ ਦਾਣੇ ਜਿਥ ਆਖਣ ਕਿ ਅਰਜ਼ ਪਿਆਰ ਦੀ
ਜਾਤੇ ਦੇਖ ਦੀਗਰ ਵਿੱਚ ਜਨ ਆਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਜੈਂਗਤ ਆਖੇ ਕਿ
ਉਨ ਜਾਤੇ ਦੇਖ ਜਨ। ਕਿਧਰੇ ਗਏ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਜੀਬ ਇਨ ਹੀ
ਜਜ਼ਬਿਆ ਕਿਆ ਕਿ ਇਨ ਤੇ ਦੇਹੀ ਦੇ ਇਕ ਦੇਖ ਮਿਲਾ ਦੇਸ ਹੀ
ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ ਤਾਂ ਇਕ ਤੇਰਾ ਤੇਇਆ ਦੀ ਅਦੇਖਾਂ ਰੂਪ
ਧਾਰਨ ਦਾਤਾ ਆਪ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਦੁਖ ਦਾਰੂ ਸੁਖ ਰੋਗ ਭਇਆ।

ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਦਾਰੂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਖ ਪੈਣ ਤੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਖ ਨੂੰ ਰੋਗ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਬੰਦਾ ਰੱਬ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ "ਕਾਮ ਪਰੇ ਹਰ ਸਿਮਰੀਏ ਐਸਾ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਤ।" ਦੁਖ ਪੈਣ ਤੇ ਬੰਦਾ ਦੁਖ ਹਰਤੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਇਸ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਇਸ ਨਾਲ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੀਏ ਤਾਂ ਉਸ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਰਮਨਜੀਤ ਦੀ ਪੋਤਰੀ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦੇ ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਈ। ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਟ ਤੇ 6-7 ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲਗਾਉਣੇ ਲਾਈਆਂ। ਇਲਾਜ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਹੋਣੀ। ਪੋਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਵੀ ਦਾਦਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਨਾਮ ਸੁਖਮਨ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਿਸੇ ਸੋਚ ਤੇ ਦਰਦ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਜੀਤ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਿ ਮੈਂ ਹੋਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਉਸਦੀ ਅਰਦਾਸ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨਾਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਦਰਦ ਦਵਾਈ ਵਿਚੋਂ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਪੂਰੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਹ ਤੇ ਉਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਦਰਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸਭ ਗਈ ਸੀ।

ਉਹ ਬੀਬੀ ਜਦੋਂ ਘਰ ਤੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਸਹਿਤ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਜੀਤ ਘਟ ਘਟ ਦੀ ਜਾਣਨਹਾਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੀ ਦੇ ਉਸ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਚੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੀਬੀ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਮਿਹਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦੀ ਕੀਤਾ ਈ? ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਜੀਤ ਜੀ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਿਹਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਾਂਗੀ।

ਘਟ ਘਟ ਦੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਣਤ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੀਰ ਪਛਾਣਤੇ ਹਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਲੱਖਾਂ ਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਜੋਤਿ ਉਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰ ਪਲਟੀਐ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਓ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮੁਖ ਧੰਨ ਹੈ ਜਾ ਮੁਖ ਕਹੀਐ ਰਾਮ। ਦੇਹੀ ਕਿਸ ਕੀ ਬਾਪੁਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਗੋ ਗ੍ਰਾਮ"। ਇਸੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗ੍ਰਾਮ ਹੈ 'ਭੈਣੀ', ਇਸ ਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਇਕ ਸਾਧ ਸੁਭਾਈਏ ਸੰਤ ਹਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ ਸਮਾਂ ਪਾਕੇ ਤੇ ਬਹੁ ਦੇ ਮਿਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਨ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਕਦੇ ਸੰਤ ਹੋਈ ਸੰਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਦੇ ਪਰ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀਓ ਜਦੋਂ ਦੇਹਰਾ ਉਤਰਾਖੰਡ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਲ ਵੈਰਾਗੀ ਹੋਏ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਧਾਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ ਬਾਬੇ ਗੁਪਿੰਦਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਾਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾਂ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਜੁਆਬ ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਬਾਬੇ ਗੁਪਿੰਦਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਲ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ" ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੰਨਾਉਂਦੇ, ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੁੰਨਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕਦੀ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਵਰੀ ੧੦ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤੇ ਹੀ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਉਹ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਦੂਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਬਦ ਹੀ ਇਕ ਪਿਆਰੇ ਸਿਖ ਦੇ ਅਮੋਲਕ ਬਚਨ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੱਦ ਦੀ ਮੋਟੇ ਤਕੜੀ ਹੀ ਤੰਗ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਆਏ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਦੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਕਿ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਆ ਗਏ ਦਰਸ਼ਨੀ ਪਾਈ। ਇਹ ਦਸ ਦਿਤਾ ਕਿ ਤੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ ਸਨ।

"ਜੋਤਿ ਉਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰ ਪਲਟੀਐ"

ੴ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ

ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਉਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਪਰਚਾ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਸੰਗਰੂਰ ਦੇ ਨੇੜੇ 'ਪੱਤੀ' ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗਪਗ 1975 ਸੰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਦਰਦ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹੀ ਫੋੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਤਗੜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਦਰਦ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਕੈਂਸਰ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਦ ½ ਦੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਕ ਰਾਤ ਪੀੜ ਨਾਲ ਤੜਫਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਰਾਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਤ ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਸਨ। ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਉਤੇ ਪੀੜ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਬਸ ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਨੀਂਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਹੱਦ ਨਾ ਰਹੀ। ਦਰਦ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਦਰਦ ਇਕਦਮ ਗਾਇਬ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਪੀੜ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਜਾਗਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੀ ਸੀ।

[illegible] ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ [illegible]

[illegible]

ਲਗਭਗ 1988 [illegible] ਦੀ [illegible]
ਦੀ [illegible] ਦੀ [illegible]
ਵਿੱਚ [illegible] ਵਿੱਚ [illegible]
[illegible] ਨੂੰ [illegible]
[illegible] ਵਿੱਚ ਦੀ [illegible]
[illegible] ਦੇ [illegible]
[illegible] ਕਿ [illegible] ਦੇ [illegible]
[illegible] ਵਿੱਚ [illegible] ਕਿ
[illegible] ਦੀ
[illegible] ਨੂੰ [illegible] ਸਤਿਗੁਰੂ [illegible] ਜੀ
ਦੀ [illegible]
[illegible]
[illegible]

ਤੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਆਪੇ ਦਪੰਣ ਦਾਈ

ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧਰਮ ਸਿ: ਅਤੇ ਤਰਨ ਪੈਰਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਸਨ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਤ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਸੰਤ ਸਤਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਨਕਸ਼ਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਤਰਨ ਪੈਰਣੀ ਵਾਲੇ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਹਨ।

ਫਰਵਰੀ 1975 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੰਡੀ ਦੇ ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹੋਣੀਹਾਰ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਤ ਜੀ ਤੁਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਨੂੰ ਪਰੋਸ ਦਿਤੀ ਗਏ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹੀ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਹੈ। ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚੋਧੀ: ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਪਕਾਉਣ ਲੱਗੇ ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀਆਂ ਪੈਣ ਲੱਗੇ। ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੇ ਤੇ ਉਹ ਹੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਦੇ ਘਰੇ ਪਕਾਏ ਰੱਖ ਤੇ ਰੱਖੇ ਉਹ ਦਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੇ ਛਕਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਤ ਆਈ (ਕੋਈ 200-250 ਸੰਗਤ) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕੀ ਗਏ। ਲੰਗਰ ਬਰਕਤਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ।

ਤੇਰਾ ਆਸਰੇ ਦੁਆਰੇ ਸਾਈਂ

ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤੇਰਵੀਂ ਦੇ ਭੋਗ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਗਏ। ਉਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੇਜਪਾਲ ਜੀ ਦੀ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਭੋਗ ਪੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਚਲੀ ਗਏ। ਉਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਦਾ ਚੈੱਕਅਪ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਚਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੇਵਕ ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੂਗਰ ਦਾ ਫ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵੇਖੋ ਬਲੱਡਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਲੱਡਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਲੱਡਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੂਗਰ ਚੈੱਕ ਕਰੋ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ 5-6 ਦਵਾਈਆਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਸ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ੂਗਰ ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ 350 ਦੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੂਜੀ ਦਵਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਾਗੇ ਸਨ। ਪਰ ਬੀਬੀ ਜੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੂਗਰ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਪੈਣ ਪਰਤ ਚੁੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੂਗਰ ਵਿਚ ਲਗਭਗ 80 ਦੇ ਹੀ ਘਟੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਵਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਦਵਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੈਣ ਦੇਣਦੇ ਪਰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਾਂ ਹੀ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੂਜੀ ਪੈਣਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੋ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਭ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦਈ ਸਿਹਤ ਵਿਚਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਹ ਪੈਣ ਦੀ ਸਨ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੈਣੇ ਦੀ ਗਏ। ਘਾਟੀਆਂ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਕੇਵਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੱਸੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੇ ਘਾਟੀਆਂ ਪਹੁੰਚਣਿਆਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੂਗਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ 500 ਇਕ ਦਾ ਫਿਰ। ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੂਗਰ ਚੈਕ ਕਰਾਉਣ ਸਤਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਿਰਪਾ।

ਅਗਾਂਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਅਚੰਭਤ ਕੌਤਕ

ਬੀਬੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਜੀ ਸੰਤੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ, ਇਕ ਸਿਦਕੀ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਤੇ ਸਿਦਕੀਏ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਸਨ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਆਪਣਾ ਘਰ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਛਡਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਇਕ ਵਾਰੀ ਦੋਵੇਂ ਭੈਣਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਕਿਸੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤੋਰਿਆ। ਜਾਂਦਿਆਂ ਇੰਜ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਗੇ ਕਰਕੇ ਫ਼ਿਕਰ ਆਈ ਵਾਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਆਏ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰੀਵਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲਣ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਹ ਪਰੀਵਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਆਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਜਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕਈ ਉਹ ੩-੪ ਵਾਰੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰ। ਉਸ ਵਾਰੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਣ ਲੱਗੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬੀਬੀ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਿੱਥੇ ਗਈ? ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਆਖੀ ਜੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਹੀ ਆਵੇ ਵੱਸ ਗਏ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਠਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ? ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਣ ਉਪਰ ਵਾਰੀ ਉਹ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਘਾ ਦਾ ਟੋਕਰਾ ਦੇ ਦਿਓ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਟੋਕਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦਾ ਮਨ ਭਰ ਆਇਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਆਸਾ ਸੋਝੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਰਗੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇਖਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ ਚਾਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਵਸੀ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਅਜ਼ ਪੁਰਖ ਪੀਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ (1)

ਸਿਰੀ ਤੁਪਕੇ ਪੀਰ ਗਰੀਬਾ ਤਿਨ ਸਮਝੇ ਨ ਮਹਿਮਾ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਈ ਵਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੱਜ ਕੇ ਆਖੋ ਪੀਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਤੁਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ "ਸਿਰੀ ਤੁਪਕੇ ਪੀਰ ਗਰੀਬਾ ਤਿਨ ਸਮਝੇਨ ਮਹਿਮਾ"। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀਰ ਗਰੀਬ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਤਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

28 ਅਕਤੂਬਰ 1989 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੀ ਤੇ ਕੋਈ ਚਾਰ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੀ ਬੱਸ ਤੇ ਦੋਰਾਹੇ ਸ਼ਿਮਲੇ ਵਲੋਂ ਤੁਰ ਪਏ। ਬੱਸ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਰੀਬ 10 ਵਜੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸ਼ਿਮਲੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲੁਧਿਆਣੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਇਕ ਘੰਟਾ ਲੇਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਲੁਧਿਆਣੇ ਰਹਿ ਪਈਏ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਨਹੀਂ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੇ। ਇਕ ਵਜੇ ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਸੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਲੋੜ ਤਾਂ ਦੇਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਨੀਲਾ ਚੌਕ ਹੈ ਕਿ ਰਾਤ ਸੈਸ਼ਨ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਿਮਲੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਤੇ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਸਾਡਾ ਘਰ ਸ਼ਿਮਲੇ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਵਾਰੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਮਲੇ ਤੋਂ ਚਾਰ ਆਣੇ ਇਕ ਸ਼ਿਮਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਦੀ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਿਆਦਾ ਤੰਗੀ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਬੱਸ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸਮਰਾਲਾ ਵਿਚ ਰੋਕ ਤਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਵੀ ਰਹੀਆਂ। ਪਹਾੜੀ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਖੱਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਈ ਥਾਈਂ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਕਈ ਥਾਂ ਡੂੰਘੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਾੜ ਵਲ ਜੱਸੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਕਈ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਿਹਾਜ਼ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਖਤਰਾ ਵਧ ਪਹਾੜ ਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਈ ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਜਾਂਦੀ ਬੱਸ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾ ਡਿੱਗਦੀ। ਇਕ ਇਕ ਦੀ

ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਿਤਨੇ ਇਕੱਠੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਗ ਪੈਂਦੇ ਰਹੇ ਉਹ
ਬਰਗਿਆਂ ਦੀ ਜੰਤਰੇ ਤੇਵਾਂ। ਇਕੇ ਸਿਰੀਆਂ ਗੱਡਾਂ ਆਏ ਰੀ ਦੀ
ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਸਨ ਆਈਆਂ। ਸਾਹਿਬ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਸਾਡੂ
ਦੀ ਇਹ ਬੁਝ [illegible] ਰਹਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰਾਮਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਲੋਕ ਰਹਕੇ ਲੋਕ
ਰ ਤੇ ਗਈ। ਰਾਤ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਚੰਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਠੰਢ ਆਈ
ਰ ਚਾਨਣ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਮਰਾ ਤੋਂ ਆਸ ਚੰਨ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ
ਚਾਨਣ ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਾੜ ਦੀ ਤਰਾਈ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਰੀਬ
੨੨ ਕਿਲੋ ਮੀਟਰ ਪੂਰੀ ਘੰਟੇ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇ ਚੰਨ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ੧ ੧/੨
ਘੰਟੇ ਦਾ ਕਰੀਬ ਸਫ਼ਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਨਣ ਘੰਟੇ ਬਾਦ ਜਮਰੌਦੀ ਤੋਂ
ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਚੰਨ ਰਹਾਂਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇ
ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬਾਰੀ ਦਾਣੇ ਪਾਣੇ ਲੋਕ ਪਤੀਏ ਦਸੀ ਚੌੜ ਸਮਾਂ ਉਹ ਰਹਿਣ
ਕਿ ਚੰਨ ਗਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰਦੀਰ ਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਦਾਣੇ ਪਾਣੇ
ਦਾ ਕਿਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਰਹਿਣ ਸੁਤਾਬਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਣੇ ਗਿਆ
ਰਫ਼ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਚੰਨ ਅਤੇ ਦਸ ਮਿੰਟੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਪਰਸਾਦ ਤੇ
ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹੋ ਸਾਰੇ ਰਲ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਸਰ
ਨ ਦੂਣੀ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਸਰਦਾਰ ਕਹਿ ਆਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਬਾਰੀ ਚੰਨ ਵਿੱਚ ਇਕਦਮ ਸੰਨਾਟਾ ਛਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਰਨ
ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਣ ਕਰ ਦਈਏ। ਸੋ ਮੈਂ ਬੋਲ ਬੋਲਦੀ "ਧੰਨ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ" "ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ"
ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਸਾਹਿਬ ਬਾਰ ਦਾਂ ਪੈਰ ਦਾਗੀ ਗੀ ਕਿਗ ਸੀਕਿ
ਉਸ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿਤਾ
ਸਿਰਫ਼ੀ ਚੰਨ ਫ਼ੈਸੀ ਅੰਤ ਦਸ ਟੁਰੀ ਦਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ
ਤੇਜ਼ ਸੈ ਦਾਂ ਦੇਖੋ ਫ਼ਟ ਉੱਛ ਦਾ ਤੁਰੀ ਸੀ ਉਸਦੇ ਵਿਚ ਪਕਣ ਆਪਣ
ਚੰਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾਣਾ ਪਾਣਾ ਅੱਗੇ ਆ ਦਾਣੇ ਪਾਣੇ ਦਸਤਿਆਸਣ
ਗਿਆ ਅਤੇ ਚਾਰੀਆਂ ਦਾਣਾ ਆਣਾ ਉਤੇ ਦਸ ਨੂੰ ਰੋ ਗਿਆ।

ਚੱਲ ਰਿਹੇ ਅਹਿੰਸ ਨੁਕਤੀ ਨੇ ਹੱਥ ਰੋਕੇ ਬੱਧੇ ਜਿਗਰ ਤੇ ਤੇਗ ਫੇਰੀ ਜੀ।
ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਇੱਥੇ ਪੰਜਾਬ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਰ ਵਿਸਾਰ ਅਤੇ ਬਚਾਅ
ਕਰਕੇ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਦਰਬਾਰ ਤਾਂ ਦਸਤਾਰ ਸਾਹਿਬ ਫੜ ਕੇ ਰਹਿਆ
ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਅਵਾ ਜਿਤਾ
ਦਿੱਤਾ ਭੂਤਾਂ ਜੀ। ਸਾਰੇ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਭੁਲਿਆ
ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਰ ਜੀਤੇ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ।
ਸਾਰੇ ਆਪਣੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿਸ ਜੀ ਘਰ
ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪਏ ਸਨ। ਸਭਨਾਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਨੇਰੇ ਘੁੱਪ
ਵਿੱਚ ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਦੀ ਲੰਘੀਂ ਸੀ ਆਖਿਆ। ਪਰ ਹੁਣ ਚਾਨਣੀ
ਰਾਤ ਦੇ ਸਮਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਸਕੂਨੀ ਸੀ। ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪੈਰ
ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤਾਂ ਦਿਲ ਕਰ ਗਈ ਢਾਈ ਸੀ। ਤੇਜ਼ ਬੱਦਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਦਾ
ਤਕ ਸੀ। ਚੱਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਇਕ ਪਹਾੜ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਾਂ ਚੱਲ ਪਏ ਸੀਟਾਂ
ਦੂਰ ਗੱਡੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਤੇ ਪਿਆ ਸਮਾਨ ਬੱਧੇ ਤਿਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ
ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੱਪ ਦਲੀਲਾਂ ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਇਨਸਾਨ ਦੀ
ਨਿਕਲੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਚੱਲ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੇ ਭੁੱਖ ਦੀ ਖਬਰ
ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੇ ਰਹੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਲੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਇਹੀ
ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਇਕ ਦੀ ਵੀ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਤਰ ਗਈ ਸੀ ਟੁੱਟੀ। ਥੋੜੀ
ਥੋੜੀ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ
ਗਏ ਤਾਂ ਭੁੱਖ ਲੱਗਣ ਲੱਗੀ ਤੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਉਸ
ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਨੇ ਸਹਿਯੋਗ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਤੇ ਵੱਲ ਨੂੰ
ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਰ ਕੇ ਉਤੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਫੌਜਾਂ ਦੇ
ਨਾਲ ਬੱਧੇ ਦਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਤਿਗੋ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ
ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਪੱਕਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਚਾਅ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਦੇ
ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੌਂਕ ਲੋਕ ਤਿਗ ਕੇ ਬੱਧੇ ਦਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਵਿਚਲਾ।
ਸੋ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਆ ਕੇ ਰੁਕ ਗਿਆ।
ਸਵੇਰ ਤੇ ਇਕ ਚੱਲ ਤੇ ਇਕ ਟੱਕਰ ਆ ਕੇ ਰੁਕ ਗਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਕ

ਚਿਖਾ ਨੇ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦਲ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ। ਉਸ ਨਾਲ
ਤੁਰਤ ਕੋਲ ਹੀ ਹੋਈ। ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਆਸੀਸਾਂ ਉਹ ਸਤਨਾਮ ਦੇ ਪੜ੍ਹਤ ਗੀਤ ਗਏ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸਦਕਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਲ ਕੀ ਚਿਤਾ ਕੇ ਲਫਜ਼ਾ ਹੈ। ਪਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਇਸ
ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕ
ਹੋਰ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਥੇ ਆ ਕੇ ਇਕ ਦੇਵਜੀ ਤੁਰ ਗਈ ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ
ਰੋਗ ਦਾ ਤੇ ਹੀ ਸਿਰਫ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਾਪੀ
ਜੀਵਾਂ ਆਖਰੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਰੋਗਾਂ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਵਜੀ ਵਿੱਚ
ਲਿਆ ਦਿਆ ਅਤੇ ਦੇਵਜੀ ਸਿਰਫ ਦਲ ਨੂੰ ਟੁਰ ਪਈ। ਦੇਵਜੀ ਜਾਣੇ ਦੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਮੁਤਾਬਕ ਉਹ ਖੀਰਾ ਸਫਰਦਸਤੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਦਲ ਨੂੰ ਕ
ਨੇ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਦੇਵਜੀ ਤਰਾਈਕਰ ਚੋਣਵਾਂ ਦਲ ਜਾਣਾ
ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉੱਥ ਦੌੜਿਆਂ ਸਾਰੇ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਖਾਲੀਆਂ ਦਰਦਾਂ ਹੋਣ ਲਗ
ਪਈਆਂ। ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਪੱਕ ਦੇ ਪਕਣਾ ਆਪਣਾ ਨਾਲ
ਦੁਖੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਕਦਮ ਗਰਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਹਿਜ ਨਹੀਂ ਸਨ ਹੋਈਆਂ
ਜਿਸਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਿੰਨੂ ਦੇਵਜੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਸਾਰਾ ਘਰ
ਆਉਣ ਤੇ ਵਾਪੀ ਪਹਿਲਾਂ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸਲਈ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ
ਤੁਰਤ ਦਫਤਰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੇ ਜਿਵੇਂ
ਸਾਰਾ ਪੂਰਾ ਹੀ ਸਾਫ ਮਿਤਾਉਣ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਦਾ
ਸਾਰਾ ਇਕ ਵੀ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਖਰਚ ਹੋਣ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਦੇਵਜੀ
ਤੇ ਉਤਰਨ ਲਗਾ ਪੈਸਾ ਰੁਪਏ ਟਾਂਗਾ ਦੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖਾਂਦ ਉਸੀ
ਥਾਂ ਸਾਰੂੰ ਕੀਤਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਨਾ ਦਿਆ ਕਰੋ। ਜੋ ਕੇ ਚਿਤ ਕਰ।
ਆ ਜੀ ਭੁੱਖ ਕਰਿਓ ਇਸ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਦਾ ਚੁਕਾ ਸੀ ਸਾਰੇ
ਸਾਰੀ ਦੇਵਜੀ ਆਪਣੇ ਮਿਲਾਏ ਦਲ ਦਲ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
ਤਰਾਈਕਰ ਨੇ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਚੁਕ ਸਾਂਭ ਘਰ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ
ਤੇ ਕੇ ਆਉਣਾ ਸੀ, ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਉਸ ਘਰ ਕੋਈ ਗਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਦਸੇ
ਦਾਈਆਂ ਤੇ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਪਾਠਕ ਜੀ ਸਭ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ
ਲਗਾਓ ਕਿ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਦ ਤੇ ਪੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ
ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਘੜੀ ਭੂਆਂ ਖੜ੍ਹ ਰਹ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜਾਣੇ ਤਾਂ
ਤੇ ਸਰਿੰਡ ਪੌੜੀਆਂ ਸਦਾਗੀਆਂ ਦੇ, ਸਰ ਦੀ ਰੀ ਗਅਤ ਹੋਵੇਗੀ।
ਖਿਆਤ ਕਾਫ਼ ਤਿਆਰ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦਸਦ
ਹੋਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ
ਗਿਰਵਰਤਾ ਗੁਰ ਕਰੇ ਸੋਗ। ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਭੀ ਹੋਗ' ਫਿਰ ਜਿਆ ਹੈ,
ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਸੀਨ ਕੋਈ ਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। "ਸਤਿ ਜਗ
ਤ ਇਆਰ ਦੂਤ ਜਨ ਰਹੈ। ਤ੍ਰਿਤ ਰੇਖ ਜਨ ਸੈਂਗ ਹੋਵੇ ਰਹੈ। ਦੁਆਪਰਿ
ਸਰਕ ਹੋਏ ਅਤਿ ਭਾਗੀ। ਕਲਿ ਕੇ ਨਾਮ ਉਧਾਰ ਉਪਾਰੀ" ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ
ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ
ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਬਾਣ ਪ੍ਰਥਮ ਪੈਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ (1)

ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਹਨ

ਮੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਸੇਵਕ ਇਕ ਸੋਢੀ
ਧੀਧੀ ਪਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਵਾਲੀ ਧੀਧੀ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਾਰਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ
ਉਹ ਤਪੋਬਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਂ ਇਕ
ਬਾਬਾ ਜੀ, ਜਿਹੜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲੇ ਹੀ ਲਗਦੇ ਸਨ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਦੇ ਤੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ
ਹੋਣਾ ਇਹ ਸੋਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਹੀ
ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਹੀ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ।
ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਚਨਾ ਕੀ ਹੈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਸੇਵਕ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਧੀਧੀ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਨਾ ਹੋਈ। ਇਵੇਂ
ਤ ਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਛਕਣ ਨੂੰ ਹੀ ਦਿਲ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਈ ਦੋ ਨਹੀਂ। ਜੱਦੀ ਉਹ ਜੱਦੀ ਦਾ ਸਾਹਿਬ
ਆਪ ਹੀ ਪੈਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਜਿਸ ਰੂਪ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਕ
ਧਿਆਨ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੀ ਨੂੰ
ਜਦੋਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ
ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਪ
ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੱਥਾ ਤਾਂ ਹੀ ਝੁਕੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ
ਰਾਮ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਧਨੁਸ਼ ਬਾਣ ਫੜਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓਗੇ। ਉਹ ਰਾਮਚੰਦਰ
ਜੀ ਦੇ ਸਾਧਕ ਸਨ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਧੀਧੀ ਜੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਸਾਧਕ ਸਨ।
ਧੀਧੀ ਜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੀ ਇਸੇ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੌਂ ਗਏ।
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤਪੋਬਨ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਬੀਬੀ ਜੀ ਸੀ ਜੋ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰਸੇ ਦਿਲ ਤੜਫ਼ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਹ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਤੇ ਘੋੜੀ
ਦੀ ਵਾਗ ਫੜਕੇ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੀਬੀ ਜੀ
ਦੂਰ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ
ਦਾ ਕੀ ਬਣੇਗਾ? ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਹੇ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ
ਇਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਮੇਰੀ ਵੀ ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਸਾਡੇ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਾਲ ਵੀ ਵਿੰਗਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਇੰਨਾ ਚਿਰ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੋੜੀ ਦੀ ਵਾਗ
ਫੜਕੇ ਉਹਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬੀਬੀ ਜੀ ਸਾਹਮਣੇ
ਖੜ੍ਹੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
ਕੁਝ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ
ਘੋੜੀ ਦੀ ਵਾਗ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਾਉਂਦਿਆਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਬੀਬੀ ਜੀ
ਹੋਰਾਂ ਦੀ ~~ਚਿੰਤਾ~~ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ
ਕਿ ਕੁਝ ਚਿਰ ਦਰਸ਼ਨ ਤਕ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਧਰਤ
ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਲਾ ਬਣਾ
ਦਿਖਾਇਆ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਘੋੜੀ ਨੂੰ
ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੀ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਅਤੇ
ਮਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਰਾਜ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ

ਸੰਤੋ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਇਕ ਸਿਦਕੀ ਹਨ ਸੰਤ ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਘਰੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੀਤੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤਕਰੀਬਨ 11-12 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ (ਪੂਰਾ ਸਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਦੋ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਨਹੀਂ ਨਹਾਉਣਾ। ਜਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਨਹਾ ਪੂਰੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਹਾਏ ਬਗੈਰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਖ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਨਹਾਏ ਸਨ। ਪਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਣੀ ਅਤੇ ਬੇਟਾ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੇਟਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੱਲ ਆਖੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਨਹਾਉਣਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਕਲੀਫ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਹ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਨਹਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਹਿ ਸਕੇ। ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਲਿਆ। ਗਰਮੀ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ। ਜਦੋਂ 9-10 ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਅਤੇ 10-12 ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ। ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਉਹ ਦਿਨ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾੜੀ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ। ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਦਰਦ ਰਹੀ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਦਵਾ ਦਾਰੂ ਕਰਾਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹਾਏ ਤਾਂ ਨਹਾਉਂਦੇ 10-12 ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ। ਜਦ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਇਹ ਦੱਸਣ ਕਿ ਕਿਉਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪੌਂਡੀ ਤੋਂ ਗਡੀ ਫੜਨੀ ਹੀ ਸੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ
ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਗਡੀ ਟੇਸ਼ਨ ਪਾਸ ਆਈ
ਤਾਂ ਠੀਕ ਵੇਲੇ 10-12 ਮਿੰਟ ਪਹਿਲੇ ਦਾਸਾਂ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ
ਪਤਾ ਲਗਿਆ ਕਿ ਗਡੀ ਇਕ ਘੰਟਾ ਲੇਟ ਹੈ ਪਹੁੰਚਣੀ ਸੀ ਗਈ॥
ਉਨ ਬਚਨਾਂ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ
ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਆਇਆ ਕਿ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਪ੍ਰੇਮ
ਸੰਗਤ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਹਰ ਕੇ
ਤਰਿਆ ਸਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ। ਉਨ ਬਚਨ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀ ਵੀਜ਼ਾ ਤਾਂ ਸ਼ੁੱਧਾ ਹਰ
ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਪਰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਭੁਲਾਉਂਦੇ
ਅਤੇ ਰਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਥਮ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਫਾਰਸ ਆਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪ ਪਧਾਰਿਆ

ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਤੁਕ ਹੈ "ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾ ਮੈਂ ਵਿਚਰਨਾ ਹੋਇਆ। ਫਾਰਸ ਆਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪ ਪਧਾਰਿਆ" ਪਰ ਸਿੱਖਾ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਾ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੂਮ ਸਕੀਂ ਹੋਏਗਾ। ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪ ਪਏ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਬਚਨ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੋਭਾ ਹੈ। ਪਰਮਪੂਰੇ ਦਾ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਟੀ.ਬੀ. ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਰਾਮ ਕੌਰ ਨਾਲ ਤਾਰਦਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੁਰਿਆ। ਜਦੋਂ ਚੌਦਾ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਆ ਡਿਗਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਕੌਰ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਲਈ ਜਗ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਆ ਡਿੱਗੀ। ਆਰਸ ਕਰਨ ਲਗੀ ਕਿ ਹੇ ਦਾਤਿਆ ਮੈਂ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਹਾਰ ਕੇ ਆਈ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਸ ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ ਟੀ.ਬੀ. ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਜਿਸ। ਉਹਨੂੰ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨੇ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਰੀਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਨਰੋਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜੇਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦੇਣ ਸੀ। ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਦਾਸ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਹੋਇਆ ਵਰਤੀਆ ਸੁਖ ਚੈਨ।

ਨੋਟ: ਜੀਜੀ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਉਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਜੀ ਕਿ ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਕੌਰ ਨੇਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਿ ਦਿਉ ਉਸੇ ਹੀ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਇਹ ਬਚਨ ਹੀ
ਦਾਸ ਲਿਖਾਰੀਆ ਜੀ।

ਸਾਚ ਪੁਰਖ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ (1)

ਜੇਹਲ ਕਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਦੀਰਘਆਈ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹਿਬ ਪੁਰ ਵਿੱਚੀ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕ ਘਟਨਾ ਲਿਖ ਰਹੀਆਂ ਹਾਂ। ਸੰਨ 1984 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਪਾਲੀ ਹੋਈ ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਵੱਛੀ ਸੂਈ। ਵੱਛੀ ਦਸ ਕੁ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਦੁਧ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੱਛੀ ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸ ਦੇ ਥਣਾਂ ਤੇ ਵੀ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੱਗੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਦੇਵੇ ਕਿ ਛਿੱਟੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ ਤਾਂ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਹ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਕਰੋ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਵਾ ਲਓ। ਸੰਤ ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਛਿੱਟੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਘਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਪਿੰਡ ਆ ਗਏ। ਘਰ ਆ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਥਣਾਂ ਤੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਉਸਦੀ ਧਾਰਾਂ ਤੇ ਦਮਾਗ ਉਤੇ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸਿਰਸਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੀ ਸੰਤ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕੋਠੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਣ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੁਣ ਦਮਾਗ ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤਰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਦਮਾਗ ਉਤੇ ਵੀ ਖੂਨ ਦੇ ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਵਿੱਚੀ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਖਣ ਆਏ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਖ ਚੌਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸੇਵਕ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਚੌਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿੱਚੀ ਦੇ ਦਵਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਜਪਾਉਂਦੇ ਸਨ ਪਾਲਣਾ ਵਿਚ ਰਹੀਆਂ। ਸੰਨ 1984 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਦਵਿੰਦਰ ਜੀ ਦੇ ਪਤਨੀ ਅਨੰਦੀ ਹੋਈ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦੀ ਰੱਖੀ ਸੂਈ। ਕੋਈ ਦਸ ਕੁ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਵੈ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖੀ ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸ ਦੇ ਕਈ ਤੇ ਦੀ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣ ਲਗ ਪਏ। ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ। ਦਵਿੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਹੋਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਦੇਵੇ ਕਿ ਛਿੱਟੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ ਤਾਂ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਦਵਿੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਹ ਤੇ ਆਪਣੀ ਦਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀ ਢੰਗ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਕਰ ਦਿਓ। ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਕਰਵਾਓ। ਸੰਤ ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਛਿੱਟੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ। ਦਵਿੰਦਰ ਜੀ ਘਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਵਾਪਸ ਵਿੱਚੀ ਆ ਗਏ। ਅਤੇ ਆਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਂਤ ਛਿੱਟੇ ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਉਸਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਦਸਤਾਰ ਉਤੇ ਪੈਣ ਲਗ ਪਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਵਿੱਚੀ ਸੇਠ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਠੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਦਵਿੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੁਣ ਦਸਤਾਰ ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਦਸਤਾਰ ਉਤੇ ਵੀ ਖੂਨ ਦੇ ਪੈਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮਕਾਨ ਤੇ ਲੰਗਰ ਛਕਣ ਆਏ। ਦਵਿੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ

ਪਰ ਇਥੇਂ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਤਖ਼ਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਇਕ
ਤੇ ਸੰਤ ਖੇਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਣ ਆਖੇ ਹੋਏ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰਾ
ਘਰ ਇਨਸਾਫ਼ ਆਏਗਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਤਖ਼ਤ ਪਾਓ ਤਾਂ ਜੀਵ ਇਸਾਫ਼
ਜੀ ਨੇ ਪਰਤਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਤਖ਼ਤ
ਪਾਊਂਗਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜਵੇਂ ਹੀ ਤਖ਼ਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ।
ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੱਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਾਰੇ ਤੇ ਚੌਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰੋ। ਪਰ ਜੱਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਬ ਆਪੇ ਫੈ ਆਉ।
ਜੱਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਪਰਤਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਅਜ
ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਘਟ ਜਾਂਦੀ। ਦਰਬਾਰ ਚਰਨ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਤਾਂ ਮਸਤਾਨੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੋਕਾ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਮੇਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲਓ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ
ਭਾਗ ਵਡਭਾਗੀ ਥਾਂ ਦੇ ਉਤੇ ਰਥ ਠਹਿਰਿਆ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਵਡਭਾਗੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਕਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਪਾਉਣ
ਦਸਿਆ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਨ ਨੂੰ ਛੋਹਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਥਾਂ ਕਿਵੇਂ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ
ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੱਥੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਰਥ ਠਹਿਰਨ ਤੇ ~~[illegible]~~ ਆਪੇ ਘੋੜੇ ਚਾਲਕ ਹੀ
ਦੁੱਧ ਚੋਇਆ। ਜਿਸ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਪਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜਾਂ
ਦੇ ਦੁੱਧ ਦਾ ਮਿਠ ਇਕੱਠ ਕਰਕੇ ਪਤਿਆਂ ਜੱਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ।
ਉਸ ਉਤੇ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਦੇ ਘੋੜੀ ਹੀ ਹੋਣ ਹੋਣ ਸਦੇਂ
ਪਰ ਦਾਣੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਦੁਧ ਦੇਂਦੇ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਧੀਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਤਪਤਿ ਘਟੇ ਤਪਤੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਿਰ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬਿਅੰਤ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਸਮਾਈ ਸਿੰਘ ਘੋਘੇ ਮੁਖੀਏ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਵੀਹਾਂ ਮੀਲਾਂ ਤੇ ਘੋੜੀ ਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਕਸਰ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਟਾਂਗੇ ਅੱਗੇ ਜੋਤ ਕੇ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਬਿਅੰਤ ਜੀ ਨੇ ਪਰਤਖ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਜਾਏਂਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਘਰੋਂ ਜਾ ਜਾਵੀਂ। ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਟਾਂਗੇ ਉਤੇ ਬੈਠਕੇ ਅਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਿਆ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਭਗਤ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸੇਵਕ ਸਿੰਘ ਵੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਘੋੜੀ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘੋੜੀ ਦੀਆਂ ਵਾਗਾਂ ਸਾਡੇ ਫੜਾ ਦੇ। ਇਸੇ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕਿ ਘੋੜੀ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਰਾਹ ਤੁਰ ਗਈ ਅਤੇ ਨਹਿਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਤਰ ਗਈ। ਜਾਂਦੀ ਜਾਂਦ ਬਿਅੰਤ ਜੀ ਨੇ ਸੇਵਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛਾਲ ਟਪਕੇ ਟਾਂਗੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਦਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਉਤਰ ਜਾਹ ਘੋੜੀ ਨੇ ਡੁਬ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਘੋੜੀ ਦੀਆਂ ਵਾਗਾਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੁਛ ਵੇਲਾ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਘੋੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਰਖ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੋਬਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਤਰਕੇ ਉਤੇ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ਲਗਾ। ਪਰ ਬਿਅੰਤ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਛਡ ਦੇ ਉਸਨੇ ਡੁਬ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਘੋੜੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੁਬ ਗਈ ਅਤੇ ਮਰ ਗਈ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਬਾਹਰ ਆਕੇ ਰੋਣ ਲਗ ਪਿਆ ਕਿ ਘੋੜੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਅੰਤ ਜੀ ਨੇ ਪਰਤਖ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੇਰਾ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੈ? ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਸੂਲੀ ਦੀ ਸੂਲ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਆਪੇ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ਨਾਮ ਜਪਾਏ।

ੴ

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ

ਭਾਰਤ ਵਿਚ [illegible] ਨਾਮਧਾਰੀ [illegible] [illegible] ਉਹਨਾਂ ਦਾ [illegible] ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ [illegible] ਵਿਚ [illegible] ਇਕ [illegible] ਗਿਆ।

1975 ਈ: ਦੀ ਗਲ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ [illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹ ਆਪ ਦੀ [illegible] ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਨੇ [illegible] ਪਰ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਨੇ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿਚ [illegible] ਪਰ [illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 2-4 ਮਹੀਨੇ ਲਈ [illegible] ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ [illegible] ਉਹਨਾਂ ਨੇ [illegible] ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ [illegible] ਗਏ ਸਨ।

[illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹ [illegible] ਉਹਨਾਂ [illegible]

ਗਈ। ਉਸ ਮੁਟਿਆਰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਿਤੇ ਤਾਂ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼
ਤੇਜ਼ ਦਾਬੀ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਦੀ ਰੂਹ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਣ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਉਸ ਬੱਚਾ ਦਾ ਹੱਥ ਉਸਉੱਤੇ
ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਹਮਣੀ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭੀ ਕਾਬੂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।
ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਿਘਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਉਸ ਵਕਤ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ
ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਪਾਵਸ਼ਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ ਠੀਕ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ
ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਝੁਕ ਗਿਆ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਵੈਦ ਹੈ

ਮੇਰੀ ਸਹਿਯ ਦੇ ਤੁਰਨਤੀ ਇਲਾਜ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਸ ਆਪਣੇ ਕਲੀਨਿਕ ਵਿੱਚ ਰੋਗੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਰੋਗ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨੇ ਦੇ ਵੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ~~ਸਿਰਫ~~ ਸਿਰਫ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਇਕ ਰੋਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੰਨ 1984 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਵਧ ਗਿਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਹੀ ਉਸ ਦਰਦ ਨੇ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਬਥੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾਇਆ ਪਰ ਫ਼ਰਕ ਨਾ ਪਿਆ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਛ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ। 1985 ਸੰਨ ਤੱਕ ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਲਤ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਜ਼ਨ 84 ਕਿਲੋ ਤੋਂ ਘਟ ਕੇ 54 ਕਿਲੋ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਜੀਣ ਤੋਂ ਉਕਤਾ ਕੇ ਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਨਿਭਾਉਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਅਸਮਰਥ ਹੋ ਗਏ।

ਉਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਸੰਤ ਜਗਦੇਵ ਸਿੰਘ ਚੋਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਿੰਡ ਪਹਿਲ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ। ਇਕ ਸਿਖ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ ਨੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਗੇ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਟੇ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਟੇ ~~ਆਵਾਂਗੇ~~ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਸ਼ੁਕਰਾਨੇ ਨੂੰ ਅਜੇ 4-5 ਦਿਨ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਧਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਗਏ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੀਨੇ ਉੱਤੇ ਰਖ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਚਰਨ ਉੱਤੇ ਰਖ ਦਿਤਾ ਜਿਸ ਚਰਨ ਦੀ ਛੋਹ ਲਈ ਦੇਵ ਦੇਵ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਤਰਸਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫ਼ੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ "ਜਾਈ ਚਰਨ ਗੁਰ ਸੀਹੋ। ਦੱਸੋ ਭਾਗ ਕੇਵੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੇਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰ ਡੀਠੇ।" ਧੰਨ ਉਸ ਛੋਹ ਨੇ ਓਹਿਆਂ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁਟ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਸਾਂਇਣ ਅਰਜੀ ਕਰ ਦਿਓ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਫ਼ਿਕਰ

ਠੀਕ ਹੈ। ਸਾਡੀਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਤੋਰ ਫੇਰੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਣ
ਪਤਾ ਲਗਣ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਰੁੱਠ ਗਏ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ
ਦੁੱਖ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਵਧ ਗਏ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ
ਕਸ਼ਮੀਰ ਜੀ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਕਿ ਨਵੀਆਂ ਕੱਪੜਾਂ ਸਿਲਾ ਦਿਓ। ਉਹ ਪਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿ
ਇਸ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਕਦੇ ਤੇ ਹੁਣ ਕੱਪੜਾਂ
ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਸੀਆਉਣ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਉਹ
ਕੱਪੜਾਂ ਨੂੰ ਆਏ। ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਹਨੇ ਕੱਪੜਾਂ ਪਾਈਆਂ
ਅਤੇ ਦਸ ਦਸਤਾਰ ਨਵੀਂ ਚਾਦਰ ਰਖ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ
ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਧਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਇਲਾਜ ਦੇ ਨਾਲ
ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੇਟਣੀ
ਦੂਰ ਜਾ ਕੇ ਦਸ ਦਸਤ ਕੇ ਦਾਖਲ ਆਏ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਿਲ ਪਏ। ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ?
ਤੂੰ ਆਪੇ ਚਾਦਰ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਨਹੀਂ? ਜੇ ਦੱਸਣ ਆਏ ਕਿਹਾ,
ਪੈਰ ਤੇ ਡਿਗੀ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾ
ਸਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਣ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ
ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਤੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਦਾਸਰੀ ਕਰਿਸ਼ਮਾ
ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਪਿਤਾਂ ਕਿਤੇ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਹੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ
ਦਸਤਾਰ ਨੂੰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਸਤਾਰ ਪਹਿਨਾ
ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਗਿਆ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਸਦਾ ਸੰਗ ਸੰਗੇ ਅਭੰਗੀ ਬਿਭੂਤੇ

ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਮਨ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਚਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਲ੍ਹ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨਜ਼ਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੌਤਕ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦਾਸਨ ਦਾਸਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਕੌਤਕ ਹੋਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਂਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਿਆਰ ਪੂਰਵਕ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਉਦਾਹਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕੋਈ ਕੋਈ 1970-72 ਦੌਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਰੀਰਕ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋ ਗਈ। ਬੜਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਪਰ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਚੈੱਕ ਅਪ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਗਈ। ਉਥੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ (ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਤ ਦਿਨ) ਰੋਜ਼ ਚੈੱਕ ਅਪ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਆਉਣਾ ਪਏਗਾ। ਇਹ ਇਲਾਜ ਚਲੇਗਾ। ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਰੋਜ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਖੀਰ ਇਹ ਕਹਿਆ ਕਿ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਵੇਗੀ। ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਗੇਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜਨ ਬੀਬੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਪਈ। ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਦੀ ਨਹੀਂ ਸਾਂ। ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਗਈ ਸੈਂ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਪੁਛਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕੀ ਇਲਾਜ ਦੱਸਿਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਹ ਹੀ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ। ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਇਹ ਇਲਾਜ ਕਰ ਦੇਖੀਂ।

ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰਦੀ ਬਸ ਆ

ਗਈ। ਮੈਂ ਉਧਰ ਨੂੰ ਟੁਰ ਪਈ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਾੜ ਚੋਟੀ ਸਤਰ ਦਸ
ਜਿਹੀ ਤਕੀ ਗਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖਿਆਲ ਹੀ ਨਾ ਆਇਆ।
ਪਰ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਜੇਹਰ ਘੁਮ ਪਈ ਕਿ ਪਤਾ ਲਗੀ ਕਿੱਥੇ ਵਾਲੀ ਗਜਪਤਾਨ
ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਛੋਹ ਪੈ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਅਜਸਾਸ ਹੋ ਮੈਨੂੰ
ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਰ ਤੁਸ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾਸੀ ਕੋਲ ਰੋਦੀ ਜਿਸਨੂੰ
ਚੋਆਈ ਦੀ ਜੇਹੇ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤਰਦਰ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰ ਦੀ ਉਹ ਹੀ
ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ
ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਵਾਉਣ ਤੇ ਸਤਾਂ ਦੀ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕ
ਤਾਂ ਜੇਹੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਹੀ ਆਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਉਹ ਹੀ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾਤੀ
ਰੂਪ ਸੀ। ਜਿਸ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਥਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਹਿਲਾਂ
ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਚੁਕੀ ਹਾਂ। ਉਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ
ਸਦਕਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਹੇ ਪਤੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਟੂਮਾਈ ਦਿਤੀ।
ਉਸ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਦ ਹੀ ਜੇਹੀ ਉਹ ਤਰਕੀਬ ਸੂਝ ਤੇ ਗਈ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪੈਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਣੀਦਾ ਮੈਨੂੰ ਹੋ ਜੋ ਭੀੜ

ਗੁਰਮੁਖੋ ਦੇਸ਼ ਅਧਰ ਮਲਾਇਆ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਹੀ ਇਕ ਸਿੰਘ ਦਸੌਂਧੀ ਮਾਈ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਢੀਆਂ ਸਾਂ ਛੱਤੇ ਦੇ ਡੰਗ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਸਨ ਘੱਲੇ ਦੀ ਮਣੀ ਵਿੱਚ ਮੁਣ ਗੁਈਆਂ। ਉਸ ਮਾਈ ਨੂੰ ਦੀ ਛੱਤੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੋਰ ਲੈ ਗਏ ਚਰਨਾਂ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦਰ ਦਰ ਭਟਕੀ। ਕਈ ਡਾਕਟਰਾਂ ਹਕੀਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਪਰ ਸਭ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦਵੋਂ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਹੋਕੇ ਘਰ ਆਕੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਹੋਰ ਤਰਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹਰ ਥਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਿਲੇਂਗਾ। ਤੇਰੇ ਪੂਰਨ ਦਰਸ਼ਨ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਹੋਣਗੇ। ਵਿਚਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਤੇ ਹੈਂ ਪਰ ਤੇਰਾ ਸਾਕਾਰ ਸਰੂਪ ਇਕ ਦੇਹ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਤਗੁਰ ਸਰੂਪ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਤਰਲੇ ਕਰਦੀ ਦੀ ਅੱਖ ਲੱਗ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸ ਮਾਈ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਸਤਗੁਰ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਾਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਖੜੋਤਾ। ਮਾਈ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਾਦਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਛਾਣ ਕਰੀਂ ਸਕੀ। ਅੱਗੋਂ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਰੂਪ ਘੋੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਦੇਖੀ। ਉਸ ਮਾਈ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਆਪ ਕੌਣ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਘੋੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਉਤਰ ਗਏ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਉਸ ਮਾਈ ਨੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਘੋੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਏ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠੇ। ਉਸ ਮਾਈ ਨੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨੀ ਤਾਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਨੂੰ ਮਾਈ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਰੂਪ ਦਿਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਚਲੋ ਜੀ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਸੋਧ ਬਣੇ ਅਤੇ ਜੀ ਤੇਰੀ

ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ
ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਹਿਬੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਹ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ
ਸੰਗ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਜਾਂ ਪੁਤਰਾਂ
ਨੂੰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਫਿਰ ਫਿਰ ਸੋਧ ਦੇਵਾ। ਉਸ ਵਕਤ
ਸੋਧਾ ਸੱਚਾ ਟੁਕਣੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਪ ਸੋਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਸੋਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਏ
ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਦੋਹਾਂ ਜਾਂ ਪੁਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਅਤੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੱਥ ਕੰਵਲਾਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਫਿਰ ਸੋਧ
ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ। ਮਾਈ ਸਰਬਤ ਦਰਸ਼ਨੀ ਮਾਈ ਬਣ
ਗਈ। ਪੁੱਤਰ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ
ਗਈ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰਕੇ
ਅਸੀਸਾਂ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ। ਅਤੇ ਭੈਣੀ ਦਾ ਪਾਇਆ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਗਏ ਤਾਂ
ਉਸ ਮਾਈ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ
ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਹੋਏ। ਦੋਹਾਂ ਜਾਂ ਪੁਤਰਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ
ਭੈਣੀ ਬੈਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ —
ਦੇਖ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਜੀਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜੀ ਸਾਂ ਜੀਉ —

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪੀਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਇਸਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਸਿਖ ਆਪਣੀ ਇਸਾਈ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਨ ਲਗੀ ਹੀ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਰ ਦੇ ਦੀਆ ਦਾਤੂ ਸਮਝਦੇ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਬੋਝ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਸਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸਾਈਅਤਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਉਤੇ ਇਕ ਘੋੜ ਦਾ ਬੀਤਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਸਾਈ ਕਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧਾਰੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਸੋ ਦੇਖਾਂ ਤੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਲਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀ। ਇਕਸਾਰ ਧਾਰੀ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੀਤਨ ਦੇ ਤਰੰਗਾਂ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤੁਰਨ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਲਗਾ।

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸਾਈ ਭਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਗਏ। ਬੀਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਰਫ਼ਾਂ ਤੇ ਸੱਚਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰੀ ਦੇਦਾਰ ਦੇ ਚਾਨਣੇ ਵਰਗੇ ਅਤੇ ਹੋਇਆ। ਇਤਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਸਾਰਾ ਟਕਰਿਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ। ਧੀਰ ਇਲਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਧਰਤ ਕੀਤਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਸਦੇ ਹੋ। ਧਨ ਇਕਬੀਰ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਹਿਮਾ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਜਿਤ ਕਰਕੇ ਤੁਰਨ ਲਗ ਦੇਖਿਆ। ਦਾਤੇ ਸੋਚਕੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਨਣਿਆਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕੱਟਣਾ ਹੀ ਦਸੇਂ ਉਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤਾਂ ਇਕਸੁਰਤ ਹੋਕੇ ਗਏ। ਉਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪੈਰ ਦੀ ਚੋਟ ਸਦਾ। ਸਾਰਾ ਜੀਵ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪਣੇ ਅਸਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪੈਰ ਦੀ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਓ। ਮੇਰਾ ਅੱਗੇ ਧਰਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਠੀਕ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਖੇਡਾ ਪਾਸਾ ਇਹੋਗਾ।

ਇਹ ਦਾਸਤਾ ਬਾਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਜ਼ਮਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਇਸਾਈ ਭਾਈ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਦੀਵਾਨਤਾ ਧਾਰੇ 18 ਤੋਂ 24 ਜਨਵਰੀ 2001 ਦੀ ਸਤਿਜੁਗ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਇਕ ਦਸਤਾ ਇਥੇ ਦੀ ਇਥੇ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹਾਂ।

“ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਸਮੇਂ ਪਾਸ ਕੁਝ ਇਕੇ ਇਕੇ ਦਲੀਲਾਂ ਸਮਾਜ ਕਰਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਲਾਂਦੇ, ਇਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਫ਼ ਧੁਪ ਵਰੀ ਭੁਲਾ ਖਾਂਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਖਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਇਸਾਈ ~~ਆਪਣੀ~~ ਇਮਾਰਤ ਸਾਹਿਬ ਵਾਹੀ

ਈ ਜੇ ਦਾਨ (ਸੰਤੋਖ) ਕਰਦੀ ਪਰਵਾਨਿਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਏਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਿੰਤਾ ਆਪਣੇ - ਪਰਾਏ ਦੇ ਖਿਆਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੰਡਤ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਾਨ ਚਿਤਾਂ ਦੀ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰੇ ਰਹਿਣ ਤੇ ਕਹੀ ਜੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਵਿਚ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਚਨਚੇਤ ਅੰਗਾ ਜੀ, ਇਕ ਗੀਤੀ ਪੱਗ ਬਾਂਧ ਚਿਹਰੇ ਸਜਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵਿਗੜ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚਾਰ ਜੀਵ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ~~ਸਾਝ~~ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਸਦ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਘਰ-ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਇੰਤਜ਼ਾਮਿਆ ਦੁਖੀ ਹੋ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਾਂਝ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਤੁਰੋ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ~~ਆ~~ ਆ ਕੇ ਦਰਦ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚਾਰ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਕਿਹਾ, ਜੀ~~ਕਸ਼ਟ~~ ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਰੋਗ ਸ਼ੁਰੂ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦੇਹਰ ਸਮਾਨ ਤੇ ਸਤਿ ਤੇ ਆਪ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਕਿਸ ਦੁਖੀ ਸੀ? ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਦਾ ਪਤਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾਇਆ ਆਪਦਾ ਮਨ ਤਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਆਪ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, "ਸੇਵਾ ਕੀਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਏਥੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਸਾਰ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਕਰ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਨੇਕ ਰਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।"